
club
CONTINENTAL
het tijdschrift met de sexcapade
Nummer 41 · Verk. pr. 4.90 · Bel. 70 Fr

LOVING FASHIONS

DE MOOISTE SEXY-LINGERIE

UITZONDERLIJKE KWALITEIT

VERBAZEND GOEDKOOP

VRAAG NU ONZE PRACHTIGE [illegible]URENCATALOGUS
met méér dan 100 exclusieve en verleidelijke modellen

[illegible] staande [illegible] biljet [illegible] F. naar:

[illegible]

Bestel[illegible] LOVING FASHIONS Kataloog

Naam

Adres

Gemeente

Thérésia en Sidonia: een liefde in gestrekte galop!

Argentinië! Die naam roept direkt allerhande dingen op; de song over Eva Peron, « Don't cry for me Argentina »... De uitgestrekte pampa's, de enorme veekuddes... Uiteraard zijn er in Argentinië twee manieren om te leven, afhankelijk van het feit of men arm of rijk is. Nou, Thérésia en Sidonia hoeven zich echt niet te beklagen... Velen beweren dat ze zelfs een té lekker leventje leiden!

Jawel, die grietjes werden met de helm geboren. Ze verklaren ons hoe ze in het hedendaagse Argentinië leven en beminnen...

Sidonia is blond als het koren en Thérésia loopt er met een bruine haardos bij. Ze zijn allebei twintig en lijken erg veel op elkaar, zowel fysisch als moreel. De eigendommen waar ze leven, zijn niet ver van elkaar verwijderd. Hun respektieve vaders zijn natuurlijk allebei grootgrondbezitters, met nochtans één duidelijk verschil. Terwijl de ene zich in het bijzonder met kuddes van runderen bezighoudt, specialiseerde de andere zich in paarden.

Hij heeft er honderden in zijn bezit.

We zullen ook allwel begrepen hebben dat noch Sidonia, noch Thérésia, ooit met geldproblemen gekonfronteerd werden.

Zo zie je maar weer dat er nog steeds mensen zijn die van bij hun geboorte kompleet met hun kont in de boter terechtkwamen!

Het is nu eenmaal zo. Sedert onheuglijke tijden. Het is noodzakelijk zich aan die toestand aan te passen. En zouden zij die dat [illegible] doen, kunnen zweren dat ze zich op een andere manier zouden gedragen dan deze twee zalig uitziende meisjes?? Neen, we zijn er rotsvast van overtuigd dat zij net zo lekker intens van de hen geboden mogelijkheden zouden genieten!

Argentinië is uiteraard geenszins een model van democratie. Maar wat is democratie eigenlijk? Nou, meestal een hol klinkend woord...

Sidonia en Thérésia zijn er in elk geval van overtuigd dat er nergens zoiets als échte democratie bestaat en dat men z'n vrijheden **zelf** uit z'n mouw moet schudden. En wat met de anderen? Zij die het niet kunnen of het gewoon niet aandurven? « Des te erger voor hen, » zegt Thérésia. « Ik heb echt geen zin om me voor hen psychisch kapot te maken. » En de gevangenissen van Latijns Amerika, de folteringen? Sidonia tuit de lippen: – « Ik weet dat ik slecht geplaatst ben om u te antwoorden, maar toch... Ik zal natuurlijk niet beweren dat er nooit iemand onschuldig in de bajes terechtkomt en evenmin dat er soms machtsmisbruik in het spel is. Maar er is toch een ding dat als een paal boven water staat: de hele toestand wordt schromelijk overdreven... Jullie, Europeanen, worden

onophoudelijk door een idiote propagande overspoeld...

Onder voorwendsel jullie stukken beter te informeren, doet men jullie sedert het einde van de laatste wereldoorlog om het even wat geloven.

Het is de hoogste tijd dat jullie begrijpen dat jullie kompleet in het ootje genomen worden. Wij kijken

van hieruit veel objectiever tegen dit alles aan. Het lijkt er enigszins op dat de oorlog sedert 1945 niet eens gestopt is. Het enige verschil: er wordt nu in het bijzonder psychologisch oorlog gevoerd. Steeds dezelfde protagonisten: een kruiselingse oorlog, links tegen rechts, het Russisch imperialisme tegen het Amerikaanse imperialisme... Nou, ik heb echt geen zin om de hele santekraam af te dreunen!

Maar feit is dat de Europeanen er als dolgedraaid uit tevoorschijn komen. Jullie zijn echt niet meer bekwaam om klaar te zien! Ik leg er nogmaals de nadruk op dat men jullie totaal voor schut aan het zetten is... Het is echter waar dat hier bevoorrechte (in maksimale zin!) personen zijn. Thérésia en ik maken van die groep deel uit. Afgezien daarvan, zonder dat we ook maar enig kontakt met hen hebben, zijn er de anderen...

Ik kan me er niet over uitspreken of het al dan niet rechtvaardig is. Wat ik echter wel weet, is dat zowel de enen als de anderen hier over stukken meer vrijheid genieten dan jullie in Europa. Want hetgeen de vrijheden het meest in toom houden, zijn leugens en propaganda...»

– Zijn jullie geïnteresseerd in

politiek?

De twee grietjes schrikken bruusk op en roepen tegelijker tijd: «De politiek? Bah... Die kan ons kompleet gestolen worden. Maar het is niet omdat ze ons niet interesseert dat we gewoon de ogen sluiten en dat we onbekwaam zouden zijn om te begrijpen en te analyseren wat er binnen het kader van Europa precies aan het handje is.»

Thérésia neemt het woord: – «Waar we momenteel het meest in geïnteresseerd zijn? Nou, enerzijds in galop door de pampa heendaveren, en anderzijds zijn we uiteraard ook heel erg tuk op de tedere kussen die we uitwisselen...»

– Tedere kussen?»

– Doe nu asjeblief niet alsof!» zegt Sidonia me grinnikend. «U weet maar al te best dat Thérésia en ik een sentimentele en sexuele verhouding hebben...»

– En wat met de respektieve [illegible]

– [illegible] van alles op de hoogte. [illegible] we het [illegible] verbergen, [illegible] praktisch de hele [illegible] zijn. [illegible] moet er direkt [illegible] op leggen, dat onze ouders [illegible] alles [illegible] geïnkasseerd hebben.»

Hier komt Thérésia tussenbeide: – Nou, we kunnen maar beter alles uit de doeken doen. De waarheid is dat onze ouders deze liefdesverhouding nooit ernstig genomen hebben. We kennen elkaar al sedert lange tijd. In feite van toen we nog kleine grietjes waren. En vermits er in de familie geen jongens voorhanden waren, moesten Sidonia en ik ons tot elkaar beperken. We gingen van start met Indianenspelletjes en daarna waren de klassieke «dokterstoestanden» aan de beurt. Indianenspelletjes? Heel erg eenvoudig: zij die erin slaagde om de andere gevangen te nemen, bond haar aan de martelpaal vast. Zij had het recht om met haar «gevangene» praktisch om het even wat te doen. Ik kan me dat alles nog prima herinneren: mijn handen die onder Sidonia's jurk gleden. Eerst stroopte ik haar [illegible] op haar knieën. Daarna [illegible] op en [illegible] ge[illegible] in het ceintuur [illegible] taille. Even later [illegible] rond haar enkels... Mijn handen gleden over heel haar onderlichaam heen. Ik streelde haar over de billen [illegible] erdan voor dat ze de [illegible] spreidde. Van zodra haar rose, [illegible]arloze [illegible] kwam, schoof [illegible] er het topje van mijn vinger in. Wanneer ik aan dat alles terugdenk, springen de tranen me bijna in de ogen, want dat waren zalige ogenblikken die we waarschijnlijk nooit meer zullen ervaren. Ik doel hier dan in het bijzonder op de intensiteit! Maar ik had het daarnet over onze ouders... Toen we ongeveer zestien waren, begonnen ze zich te realiseren dat onze verhouding de normale meisjesspelletjes totaal ontgroeid was. Op dat tijdstip waren we slechts matig in de jongens geïnteresseerd. Op zekere dag verraste mijn vader ons... Sidonia en ik waren elkaar aan het kussen... Hij barstte kompleet in de lach en de volgende dag vertelde hij alles aan Sidonia's vader. Hij beweerde dat die «kinderstreken» wel snel zouden verwateren. U mag niet vergeten dat in ons milieu iedereen heel erg katholiek is. Het resultaat: [illegible] had de moed om ons [illegible] over het probleem aan te [illegible].

Wij weten [illegible] dat iedereen van [illegible] op de hoogte is. Zij weten dat [illegible] weten, maar [illegible] heeft [illegible] ons ooit ook [illegible] over gerept. [illegible] toe een [illegible] achjes en [illegible] vanwege mijn moeder [illegible] vraagt of ik van plan ben haar [illegible] een paar klein-

kinderen te schenken. Ik produceer dan onveranderlijk een vaag antwoord, maar als ik op zekere dag trouw, zal dat me toch niet kunnen verhinderen Sidonia te blijven ontmoeten. Dan draait ze zich onveranderlijk op de hielen en loopt enigszins mokkend weg...»

– Wat zegt ze, als ze op de mokkende toer is?»

– Ze mompelt dat we twee vunzige teefjes zijn... Maar ik zei het al, verder gaat het echt niet.»

– Wat voelen jullie dan precies voor elkaar? Is het liefde?»

Dit keer is het Sidonia die het woord neemt: – «U stelt ons daar een erg goeie vraag, maar om u te antwoorden acht ik het noodzakelijk weer een beroep te doen op onze herinneringen. Thérésia vertelde u al hoe we vroeger Indiaantje speelden. Ze vergat u evenwel te vertellen, dat ook ik er soms in slaagde haar gevangen te nemen. Ik had zelfs een speciale «marteling» uitgekiend... Ik had vier stukken hout in de grond geramd en ik strekte haar op de grond uit om haar met gespreide armen en benen vast te binden. Die positie maakte me het uitermate makkelijk om al mijn fantasieën op haar bot te vieren. Er was slechts één probleem: ik moest er in slagen om Thérésia bij voorbaat uit te kleden, want anders was het uiteraard onmogelijk om haar linnen broekje uit te trekken. Van zodra ze er naakt en met wijd gespreide lichaamsdelen bij lag, stortte ik me als een wild dier op z'n prooi. Haar hele lijf was immers aan mijn willekeur overgeleverd. Op dat tijdstip hadden noch Thérésia, noch ikzelf, al ontdekt wat klaarkomen was, en onze strelingen hadden dus geenszins een welbepaald doel. Op dat punt waren ze totaal onschuldig...»

Hier komt Thérésia bruusk tussenbeide: – «Ja, ik herinner me nog heel precies dat we pas een tijdje later (louter toevallig, trouwens!) het orgasme ontdekten. Eigenaardig genoeg kregen onze gevoelens van dat moment af stukken meer diepgang. Ik denk dat we ons toen realiseerden dat de tijd van de onschuldige spelletjes definitief achter de rug was en dat we onze verhouding nu op een andere basis moesten stoelen. Het was ook toen dat we elkaar voor de eerste keer écht kusten en dat Sidonia me voor het eerst «Ik hou van jou» in een oor fluisterde. Ik herinner me dat ik haar antwoordde: «Ik denk dat ik ook van je hou...» en dat die woorden me kompleet aan het sidderen maakten. Na die allereerste orgasme-ervaring, leken we elkaar gedurende een paar dagen uit de weg te gaan. Net alsof deze ontdekking ons enorm in de war had gebracht...»

– En hoe ging dat eerste kontakt met een orgasme eigenlijk in z'n werk?»

– Mijn ouders organiseerden een bal ter gelegenheid van mijn dertiende verjaardag,» vertelt Sidonia. «Na een paar uur waren Thérésia en ik de aanwezigheid van al die volwassenen kompleet zat. We

gingen naar de tuin toe en dansten daar lekker met z'n beidjes verder. De muziek in het huis klonk slechts gedempt tot hier door. We draaiden en draaiden, dit op het ritme van een tango. We zaten lekker tegen elkaar aangekleefd. Vermits we ongeveer even groot waren, maakten onze kutjes uiteraard kontakt en we ontdekten hoe prettig het was om ze, zelfs door onze kleren heen, over elkaar heen te schuiven. Ik, van mijn kant, had zin om dit keer ietwat verder te gaan. Maar wat hield dat «verder gaan» eigenlijk in? Een nieuw spel zou ons een helpende hand toesteken. Het was Thérésia die voorstelde om «Droomprins en Verleider» te spelen. Ze nodigde me weer ten dans uit en begon me zachtjes in de hals te kussen. Een sekonde later zat mijn hele lijf totaal onder het kippevel. Even later installeerden we ons op een bank. We begonnen elkaar te strelen, dit keer ietwat meer indringend dan anders het geval was, en maakten hopen gein! Uiteindelijk stelden we ons de vraag wat een man en een vrouw na een bal eigenlijk wel konden doen. Thérésia scheen er iets meer over te weten dan ik. Ze had bepaalde gravures gezien, waarop een naakte man op een even naakte vrouw lag. We besloten om deze artistieke gravure in natuurlijke toestand te reproduceren en renden naar een nabijgelegen schuur toe. Een paar minuten later stonden we er allebei in ons nakie bij. Bij de start beperkten we ons tot de strelingen die we tot hiertoe gewend waren. We kontroleerden ook of er al ietwat meer haartjes op onze kutjes groeiden. Dan deden we net zoals op de gravure... Thérésia begon als eerste te bewegen, «om te doen alsof we weer aan het dansen zijn,» zei ze. Weldra verkeerden we totaal als in trance. Het leek erop dat niets of niemand ons nog zou kunnen tegenhouden. Ik herinner me dat Thérésia gilde: «Het is lekker... het is lekker...», maar ik werd als eerste door een geweldig orgasme overspoeld. Ik zei haar dat ze absoluut op die manier moest blijven bewegen, want dat ik in mijn buik duizenden mieren voelde ronddartelen... Daarna wierp ik mijn onderlijf bruusk omhoog, kreunde langdurig en kwam uiteindelijk voor de eerste keer klaar. Toen ik weer tot de werkelijkheid terugkeerde, merkte ik dat Thérésia nog steeds met haar kutje over mijn onderlijf heenwreef. Ze stamelde onsamenhangende woordjes... Jawel, we waren simultaan klaargekomen, het was grandioos! Zodanig grandioos, dat het ons zelfs ietwat bang maakte... We waren ook enigszins bevreesd voor de woorden die we elkaar toegefluisterd hadden... Zoals we u voordien al vertelden, gingen we elkaar gedurende een paar dagen uit de weg... Dit waarschijnlijk om met onszelf in het reine te komen.»

– «Ik, van mijn kant,» gaat Thérésia verder, «herinner me nog precies hoe ik de eerstvolgende dagen en in het bijzonder de nachten, doorbracht. Ik zette in m'n eentje in praktijk om, wat ik louter toevallig met Sidonia ontdekt had... Van zodra ik onder de lakens lag, werkte ik een hoofdkussen tussen mijn benen in. Ik schoof het heen en weer, als reproductie van de wrijvingen die me samen met Sidonia had doen klaarkomen. Ik was heel erg verbaasd dat het me ook lukte als ik het alleen deed en feit is dat het me zelfs enigszins triest en teleurgesteld maakte. Maar mijn nieuwsgierigheid en mijn drang naar dergelijke emoties was zoda-

nig overweldigend, dat ik het elke nacht drie of vier keer deed. Ik herinner me dat mijn moeder zich erg veel zorgen maakte omdat ik er 's morgens nog zo enorm vermoeid uitzag... Uiteindelijk gaf ik de brui aan het hoofdkussen tussen mijn benen, want ik vond het toch ietwat hinderlijk. Op zekere avond, prima geïnspireerd, ging ik met handen en vingers op onderzoek uit... Ook mijn kutje leek dit trouwens stukken lekkerder te vinden en van toen af aan droomde ik nog slechts van één ding: mijn strelingen naar Sidonia's lichaam over te hevelen. Ik besloot dus om haar reeds de volgende ochtend op te zoeken en haar van mijn meest recente ontdekkingen te laten genieten...»

– Van zodra we elkaar terug zagen,» gaat Sidonia verder, «ging alles uitermate snel in z'n werk. Elke dag werden we met nieuwe ontdekkingen gekonfronteerd en we realiseerden ons ook steeds beter hoe we tegenover elkaar stonden. Op een bepaald moment ontdekten we natuurlijk ook dat we onszelf en elkaar konden penetreren... t.t.z. één of meer vingers in het scheurtje en dan maar lekker heen en weer schuiven. We ontdekten dus allerlei. Ook dat de anus een erg gevoelige zone is en dat strelingen in en rond het kontgaatje een enorm orgasme kunnen veroorzaken. Soms zelfs nog stukken lekkerder dan een vaginaal hoogtepunt... Ziezo... Nu weet u ongeveer alles over onze eerste stappen in het sexuele leven...»

– En wat met uw huidige leven? Hoe staat het daarmee?»

– Maar... helemaal niet slecht... en dat van u?... Neen, alle gekheid op een stokje, we ontmoeten elkaar elke dag te paard, halfweg onze respektieve haciënda's. We galopperen gedurende een paar uur door de pampa heen en gaan dan rustig middagmalen, ofwel bij Thérésia thuis, ofwel bij mij... Dat is louter afhankelijk van het moment. Na het eten gaan we naar de slaapkamer toe, waar we tot omstreeks 16 uur van onze lichamen genieten. Daarna begeven we ons naar het zwembad. Uiteraard om te zwemmen, maar ook om te zonnebaden. En zoals we het u al vertelden, zijn we nu te «groot» en is de gewoonte al té totaal ingeworteld, opdat onze respektieve ouders ons nog stokken in de wielen zouden ste-

ken.»

– Uw intellektuele instelling ten opzichte van de jongens?»

Dit keer lijkt mijn vraag hen enigszins in de war te brengen. Ze kijken elkaar op een eigenaardige manier aan, maar uiteindelijk barsten ze toch samen kompleet in de lach...

– De jongens? Nou, op zekere dag zullen we er allebei een uitkiezen en trouwen enkel en alleen om een paar spruiten te kunnen produceren... Dat is alles waar het mij betreft,» zegt Sidonia.

– En jij, Thérésia?»

– Afgezien van een paar details, denk ik er net zo over als Sidonia. Er is nochtans iets dat ik zo snel mogelijk zou willen ervaren: samen met Sidonia en een jongen een neukpartijtje organiseren! Daar hebben we samen al over van gedachten gewisseld, maar Sidonia lijkt er echt niet zo happig op te zijn... Ze zegt dat zoiets onze verhouding geenszins ten goede zou komen. Ze heeft misschien gelijk, ik weet het niet, maar feit is dat ik binnen dit kader geen enkele risiko wens te nemen. Maar kom, daar zal ik het met haar nog wel eens over hebben...

– Wat verkiezen jullie eigenlijk te doen?»

– In het bed... of erbuiten? Heu... We zijn er gewoon als dol op om naakt door de pampa heen te galopperen, allebei op hetzelfde paard... Het is trouwens al meermaals gebeurd dat we op die manier allebei tot orgasme kwamen. Maar ik ben ervan overtuigd dat dit u niet zal verbazen... Vele meisjes komen klaar terwijl ze paard rijden... Ik vermoed dat het met de Europese grietjes identiek gesteld is...»

– Wenst u een conclusie aan dit onderhoud te haken? Over iets praten dat we misschien uit het oog verloren?»

– Ja, ik zou de mensen op het hart willen drukken dat ze in de mate van het mogelijke proberen te leven zoals ze het zelf willen en dat ze zich vooral tonen zoals ze in werkelijkheid zijn, zonder hun gevoelens te verdoezelen... De taboes en dergelijke geintjes méér, bestaan uitsluitend in het ziekelijke brein van een troep idioten die kompleet achterop zijn geraakt! Maar kom, ik ben ervan overtuigd dat men met al die lui weldra definitief komaf zal maken... Men moet openstaan voor zoveel mogelijk verschillende dingen en elke toestand op een eerlijke manier benaderen. Zeggen, en het zo dikwijls mogelijk herhalen, dat de totale sexuele vrijheid het allerbeste middel is om gezond van lichaam en geest te blijven.»

Na deze woorden greep Sidonia me zonder meer bij een hand, terwijl Thérésia mijn bandopnemer uitschakelde. Even later bevonden we ons in een slaapkamer. Zachtjes en heel erg geduldig begonnen ze me in m'n nakie te zetten. We bedreven de liefde met z'n drieën... Drie meisjes, uiteraard! Misschien wou Sidonia het zich op deze manier doen vergeven dat ze er niet zo erg happig op was om een jongen aan hun esbattementen te doen deelnemen? Of hadden ze het bij voorbaat al zodanig geregeld? Ik zal het waarschijnlijk nooit of te nimmer te weten komen. Maar feit is dat onze strelingen geenszins te 16 uur onderbroken werden en dat we die dag evenmin naar het zwembad toegingen...

Dit was een reportage van Tania Melchior

Eén dag in het leven van Tessa

Beweren dat men Tessa Hewitt niet kent, is zonder meer toegeven dat men nooit een magazine doorbladert waarin foto's van jonge, bijna of totaal naakte grietjes prijken, of dat men de ogen neerslaat telkens als men langs één van die enorme affiches van een zalig teefje dat iedereen tot die of die vakantiereis aanport heenloopt. Oef, dat was één van de moeilijkste zinnen uit onze toch al welgevulde karrière!

Nou, maar feit is toch maar dat Tessa Hewitt sedert vijf jaar ontegensprekelijk de koningin van de Engelse mannequins en foto-modellen is. En onze meest scherpzinnige lezers, zij die hun geheugen in de armen van de een of andere schoonheid niet kompleet verloren zijn, zullen zich ongetwijfeld herinneren dat we dit zalig uitziend, sensueel grietje van 22 al een paar keer binnen het kader van onze pagina's hebben gepresenteerd. Ze werd geboren te Manchester... Op haar zestiende, waarschijnlijk was ze van mening dat

ze al voldoende kennis opgedaan had, verliet ze de school om in het restaurant van haar vader te gaan werken... Maar als men er zo lekker als Tessa Hewitt uitziet, is het uiteraard ook normaal dat men naar andere soorten van parfum snakt dan uitsluitend naar die van «fish and chips». Dit laatste is de beruchte visfrites, het geliefkoosde gerecht van de fabrieksarbeiders...

En op z'n zestiende is het nooit erg prettig om zich door brutale lui in de billen te laten knijpen. In het bijzonder wanneer men er nog steeds naar verlangt dat er opeens een droomprins op de proppen zou komen. Hop, allebei op het prachtige, witte paard... en leve de liefde! Tessa Hewitt ging dus op zekere morgen aan de haal. Bleven achter: een woedende vader en een moeder die zich met een vettige schort de ogen wreef... Ze beschikte net over voldoende geld om zich een treinkaartje naar Londen te permitteren. Haar enige bagage: het jurkje en de bloese die ze op het lijf droeg!

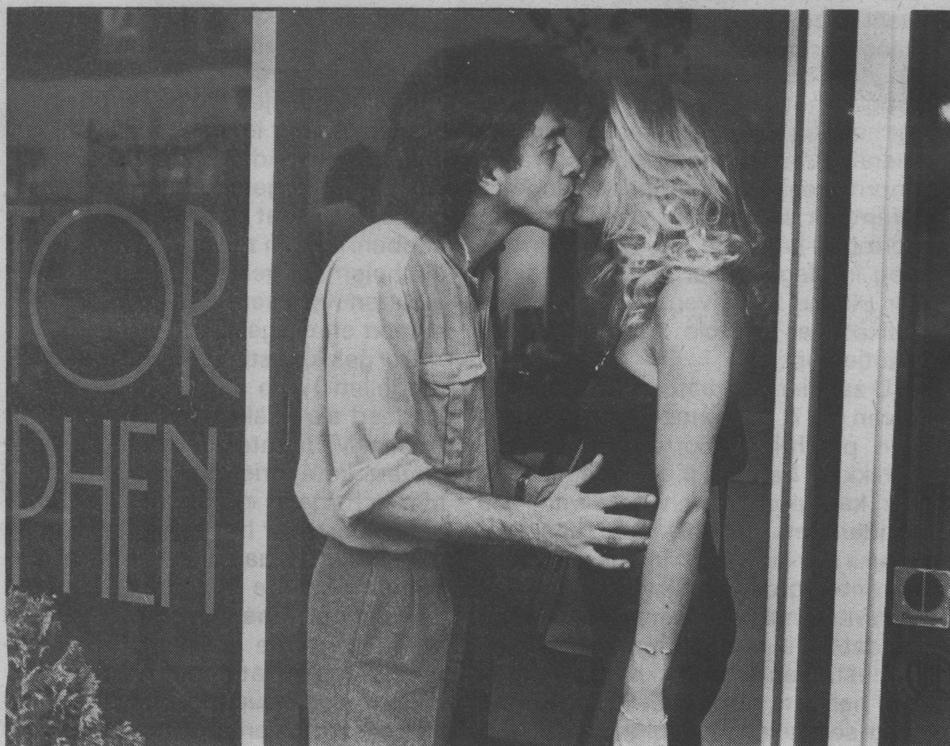
Wel, we zullen maar niet teveel de nadruk leggen op de moeilijkheden waarmee ze bij de start te kampen had. Gedurende de eerste dagen die ze in de hoofdstad van haar land doorbracht, moest ze zich tevreden stellen met het verorberen van een armzalige sandwich met ham... Tessa zelf praat trouwens praktisch nooit over deze sombere periode en vermits ze beloofde om ons op een bepaalde dag haar memoires toe te vertrouwen, moeten we ons maar tot een wachttijd beperken...

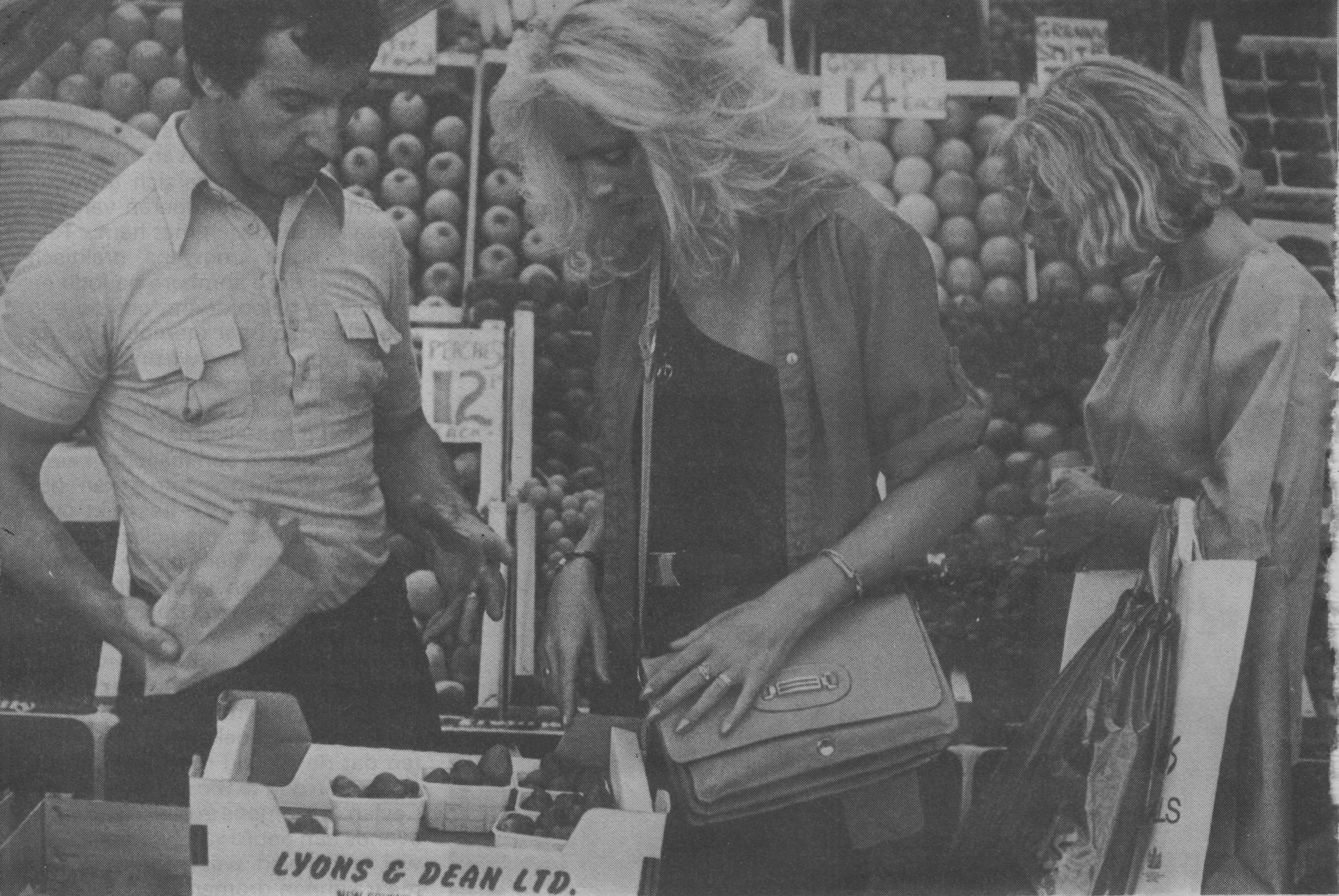
Momenteel kunnen we het eenvoudigweg zo stellen dat het sensuele top-model als een rasechte keizerin van de charme-foto's kan bestempeld worden. Ze beschikt over een kapper, een maquilleuse, een kleermaker... en een massa bewonderaars... Ze is een beroemdheid, een echte star (alhoewel ze tot hiertoe nog in geen enkele prent draaide!). Ze wordt dag in dag uit gevraagd, men betaalt haar astronomische bedragen uit, ze reist onophoudelijk naar de vier uithoeken (He, we dachten dat de wereld rond is...) van de aarde, een dag te Rio, de volgende in Ceylan, 's morgens in een vliegtuig, 's avonds aan boord van een jacht... Jawel, een leven waarvan wij alleen maar kunnen dromen!

En ze deed ons de hele toestand uit de doeken, in exclusiviteit voor onze lezers...

* * *

De meeste mensen denken bijna

allemaal hetzelfde als ze een mooi, beroemd foto-model zien: dat het grietje ongetwijfeld leeft zoals de aloude dames van de Franse of Britse adel! Nou, de realiteil is in feite totaal anders en ik ben echt niet van plan om me daarover te beklagen, want ik ben heel erg gelukkig met de gang van zaken. De meisjes die ons op een bepaalde manier henijden, mogen het volgende in geen geval uit het oog verliezen: het beroep van mannequin en foto-model vraagt enorm veel werk en inspanningen... Want het is geenszins voldoende om de top te bereiken: men moet er ook nog in slagen daar zolang mogelijk ter plekke te blijven. Want elk jaar duiken er mooie (en jongere!) grietjes op...

U zal hier uiteraard direkt op repliceren dat ik kompensaties heb, dat ik een prachtige sportwagen ter beschikking heb, dat ik me ongeveer alles kan permitteren waarvan een modern meisje ook maar kan dromen... Dat is waar! Maar ik zal u daar op antwoorden dat ik voor al die dingen verschrikkelijk hard heb gewerkt en dat als ik morgen niet meer de allerbeste ben ik evenmin nog de kans zal hebben om zoveel money per foto-sessie aan te rekenen... Als ik niet de beste ben, als ik niet de meest beroemde ben, als ik mijn eigen publiciteit niet verzorg, dag kalenders, dag posters, dag prestige-affiches... En u zal ook wel begrijpen dat al het voorgaande geenszins uit de lucht is gegrepen. Ik sidder gewoon als ik er ook maar aan denk!

Binnen het kader van het beroep der foto-modellen, bestaat er een dubbele hiërarchie! Eerst en vooral zijn er de meisjes die naakt poseren, omdat ze voor iets anders niet goed werden bevonden... Afgezien daarvan zijn er degenen die lingerie presenteren omdat ze een mooi lichaam hebben, en dan zijn er ook de grietjes die helemaal gekleed poseren. Deze laatsten representeren dikwijls edelstenen en dergelijke.

De gelukkigste (en best betaalde modellen!) zijn degenen die zowel gekleed als naakt voor het voetlicht treden. Momenteel maak ik van deze laatste kategorie deel uit. Ik wil me hier echt geen «dikke nek» aanmeten, maar naar het schijnt zou ik de beste zijn... Maar wat heeft de toekomst voor me in petto? Niemand heeft er ook maar enig idee van. Mijn enige hoop: de huidige situatie zolang mogelijk laten aanslepen...

Rekening houdend met de lopende toestand, verloopt mijn leven als in een droom... Opdat u zich er een idee van zou kunnen vormen, zal ik nu eerst een paar voorbeelden aanhalen. Gedurende de tien eerste maanden van vorig jaar realiseerde ik foto's voor British-Caledonian. De job voor deze internationale luchtvaartmaatschappij bracht me achtereenvolgens in Afrika, Zuid-Amerika en Australië! De volgende maand werd ik geëngageerd door één van de grootste Engelse toeristische maatschappijen. Ik realiseerde voor hen een foto-serie in een club te Miami... Toen we ons te Rio bevonden was het daar net lekker karnaval geblazen en de fotograaf die het meest van mijn diensten gebruik maakt, profiteerde ervan om samen met mijn persoontje foto's mee te pikken, bestemd voor een publicitaire kampagne van een zonnecrème... Ik hielp al zoveel verschillende merken te lanceren, dat ik me niet eens één tiende herinner. Maar kom, dat heeft in feite niet erg veel belang. Als er maar geld in het laadje blijft komen! Denk nu niet direkt dat ik uitsluitend op geld verzot ben, maar toch...

En dan zijn er uiteraard de vele mannequin-kongressen - minstens een vijftal per jaar - die zowat overal ter wereld georganiseerd worden!

Al die reizen worden natuurlijk betaald door de maatschappijen die de

publicitaire kampagnes op gang brengen. Ik logeer in de beste hotels, ik word in de meest gerenommeerde restaurants uitgenodigd... En om u helemaal niks te verbergen, zal ik er nog aan toevoegen dat telkens als ik in een vreemd land arriveer, de plaatselijke play-boys praktisch op de vuist gaan om me eens mee uit te kunnen nemen... Het is dus wel degelijk een droomleven en zoals ik u voordien al zei, heb ik geen enkele reden om me te beklagen! Maar met dit alles rekening houdend, zal u ook wel begrijpen dat de dagen van een Lannequin-vedette stukken te kort zijn!

Het is dan ook waarschijnlijk onnodig er de nadruk op te leggen dat mijn reizen en mijn werk tezelfder tijd ook mijn echte en enige vakanties uitmaken! Want wanneer ik te Londen verblijf en er geen werk aan de winkel is, klinkt het gewoon ongelooflijk hoe ik van 's morgens tot 's avonds verplicht ben te rennen!

Weet u hoe mijn zogenaamde «rustdagen» eigenlijk verlopen? Wel, het zal u misschien verwonderen, ik sta te half zeven 's morgens op, zowel zomer als winter! Om me in vorm te houden, gooi ik mijn ramen wijdopen en produceer ik gedurende een half uur ettelijke fysische oefeningen... Sedert een paar maand wissel ik die ochtendgymnastiek trouwens af met ietwat jogging in een park, of zonder meer gewoon in de straten... Daarna keer ik terug naar mijn appartement om te ontbijten. Steeds om m'n vorm op niveau te houden, gaf ik kompleet de brui aan boter. Mijn ontbijt bestaat uit twee toasts, thee en een groot glas citroensap... Terwijl ik aan tafel zit, kijk ik mijn korrespondentie door. Naderhand plons ik in een lekker geparfumeerd bad...

Ten laatste te half negen 's morgens ben ik klaar. Als ik nog over wat tijd beschik, maak ik mijn appartement ietwat in orde. Net zoals om het even welke huisvrouw, wat! Maar wanneer mijn dagindeling kompleet vol zit (wat meestal het geval is!), laat ik mijn sleutel achter bij de konciërge. Deze laatste brengt de boel dan enigszins op orde... Ondertussen rijd ik al door Londen heen. Regelmatig breng ik een bezoekje aan de markt waar ik mijn inkopen deed, toen het nog niet zo lekker voor me liep... Ik kan echt niet met een maniak vergeleken worden, maar ik stel graag vertrouwen in de mensen die ik gedurende die wel harde tijden leerde kennen. En dat vertrouwen heeft me nooit of te nimmer parten gespeeld! Ik heb altijd de beste citroenen, het mooiste fruit, de meest verse groentes, het minst taaie vlees... Van zodra m'n korf vol zit, stap ik terug in mijn wagen en rijd ik naar mijn agent toe... Gedurende ongeveer een uur wisselen we duchtig van gedachten over zaken, ik aanvaard dit, weiger dat, vraag salarisverhoging... en wanneer we het weer maar eens op een akkoordje gegooid hebben, ga ik aan de haal! Ik heb trouwens altijd de indruk dat ik te laat ben, dat het noodzakelijk is onophoudelijk te rennen... En ik heb me die gewoonte zodanig aangekleefd dat ik het ook doe, zelfs al is er niet de minste reden toe! Ik ren van de trappen, ik raas over de straten heen... Het zou me echt niet verwonderen als ik op zekere dag kompleet onder een auto terechtkom!

Wanneer ik het kantoor van mijn agent verlaat, begeef ik me direkt naar het kapperssalon toe. Gewoonlijk bekommert een charmante, jonge Italiaan zich om mijn haren... U kan zich nauwelijks indenken hoeveel dit me per maand kost. Nou, gewoon afschrikwekkend. Krisis? Welke krisis? Maar ik kan het op geen enkele andere manier aan boord leggen: het is een «must», ik ben het mijn imago verplicht. Ik moet er de hele dag door tot in de puntjes verzorgd uitzien...

Eenmaal klaar bij de kapper, rijd ik in razende vaart naar de boetiek van mijn kleermaakster toe. Zij krijgt de spullen waarin ik de volgende dagen zal moeten poseren thuis bezorgd. Vermits ze mijn lichaam op en top kent, kan ze hier en daar eventueel nog een paar dingen hertoetsen! Het zou inderdaad misdadig zijn om in een kledingstuk met een plooi voor de kamera's te staan! Dit zal u misschien overdreven in de oren klinken, maar één plooi is soms voldoende om een publicitaire kampagne die vele duizenden pond gekost heeft totaal naar de bliksem te helpen!

De studio van de fotograaf die me voor die dag geëngageerd heeft, maakt de volgende etappe van mijn dagindeling uit... Dat is het moment dat ik het meest naar waarde schat, want het gebeurt meermaals dat ik

me eindelijk totaal kan bevrijden... net alsof ik letterlijk met de kamera aan het neuken ben. Poseren maakt mijn hele leven uit! Ontneem me dat en ik zal verkwijnen... Hoe sommigen er ook over mogen denken, ik beschouw het foto-modelisme als een rasechte kunst, net zo ernstig en net zo meeslepend als het dansen en de cinema... Het enige verschil bestaat erin dat het «spel» van een foto-model stom en onbeweeglijk verloopt!

Te zes uur 's avonds is alles uiteindelijk achter de rug en pas dan realiseer ik me dat ik 's middags, omwille van gebrek aan tijd, geen hap gegeten heb! Maar dat speelt uiteindelijk geen enkele rol! Ik ben nu immers totaal vrij om ook eens uitsluitend aan m'n eigen persoontje te denken, me gedurende een paar uurtjes met m'n privé-leven bezig te houden... Ik keer snel naar huis terug, fris me ietwat op, eet het een of andere spulletje en kleed me aan om uit te gaan...

Maar alvorens te vertrekken, schakel ik nog even mijn bandopnemer van telefonische gesprekken in. Na het foto-werk, is dit hetgeen waar ik de grootste dosis genot uit puur, want de oproepen van de mannen maken mijn persoonlijke barometer van populariteit uit! En, god zij dank, kan ik tot hiertoe op meer dan dertig uitnodigingen per dag bogen! Er zijn de mensen die ik ken, maar er zijn telkens ook een paar mij onbekende stemmen. Ik weet nog steeds niet hoe die erin slagen mijn telefoonnummer te pakken te krijgen! Dan maak ik mijn keuze... Ik verkies natuurlijk veruit om uit dansen te gaan en ietwat met een mooie jongen te flirten, maar soms is het noodzakelijk dat ik ook rekening hou met een paar interessante zakenrelaties... Een paar dagen geleden draaide mijn bandopnemer een bericht van een petroleum-bons af! Bij de start had ik niet veel zin om er verder op in te gaan, want ik ken die lui op en top: ze bieden je een fantastisch diner aan, maar laten je daarna niet eens de tijd om rustig te verteren. Neen, ze willen je zo snel mogelijk neuken! Maar daar is bij mij echt geen sprake van! Ik heb uiteraard helemaal niks van een maagdje, maar ik hou absoluut aan mijn privé-leven en ik geef me uitsluitend aan mensen die me écht bevallen... Maar die avond, ik weet niet precies wat ik in het lijf had, telefoneerde ik... Hij kwam me in een Rolls-Royce oppikken en hij zag er fantastisch uit... Net een droomprins uit Duizend en Eén Nacht... Ik droeg een erg korte doorkijk-jurk en had er enkel een slipje onderaan! Het was mijn bedoeling hem zonder meer te schokken, maar hij leek het integendeel heel erg op prijs te stellen... Hij gedroeg zich als een rasecht gentleman en ik hoefde hem niet eens op de vingers te tikken... Toen de avond naar z'n einde toeliep, schonk hij me een fantastische armband met diamanten en vermits hij zich te Londen bevond voor het laten organiseren van een publicitaire kampagne, maakte hij me tot de vedette van de foto-series en de film die over zijn boten zouden gerealiseerd worden! Mijn gages konden gewoon als enorm bestempeld worden, zonder dan nog te gewagen van het langdurig verblijf in de mooiste steden van het Verre en het Midden Oosten!

Ik herinner me dat ik die dag van 's morgens aan het rennen was gegaan! Nou, toch wel de moeite waard om 's avonds zo'n lekker aanbod te kunnen aanvaarden, nietwaar?

Een super T.V.-show!

Ilona Staller heeft het gemaakt! Ze is momenteel één van de meest gevraagde Amerikaanse T.V.-show-women. Zangeres en danseres als toemaatje. Met haar uitzonderlijk repertoire aan disco-songs zoals «A summer dream», «I was made for dancing», «Leave the last dance for me», haar choreografische talenten en haar super-ophitsend lijf, zal ze echt geen moeite hebben om ook ons bij haar schare bewonderaars in te lijven.

Ze realiseerde inderdaad onlangs te Rome een langdurige televisie-show. De Amerikaanse, Italiaanse, Spaanse en Duitse T.V.-kijkers zullen van het spektakel kunnen genieten.

Op bepaalde momenten loopt ze er kompleet in haar nakie bij. Met de jonge grietjes die haar omringen, is het trouwens identiek gesteld!

We hoeven er uiteraard nauwelijks de nadruk op te leggen dat die mengelmoes van disco, muziek, dans en lekker uitgestald bloot vlees, ruimschoots voldoende is om van die show een komplete giller te maken! Wanneer u van nu af aan al likkebaardend op zoektocht gaat in uw geliefkoosde T.V.-programmablad, raden we u aan om uitsluitend naar de Duitse zenders te gluren. Het is daar dat u de meeste kans zal hebben om er op een bepaalde avond, waarschijnlijk erg laat, mee gekonfronteerd te worden. Maar wanneer dan? Nou, da's ook voor ons een mysterie. Afgezien van een optreden in een «Numéro Un» van Gilbert Carpentier, zal Ilona ook nog te zien zijn in een Franse T.V.-film. Er wordt duchtig gefluisterd, dat ze ook daar gul met de charmes van haar lichaam omspringt...

En wat met die bewuste T.V.-show op onze eigen zenders? Nou, als-ie ooit moest geprogrammeerd worden (binnen twintig jaar?), zal de een of andere ouwe idioot er ongetwijfeld voor zorgen dat de meest pikante scènes er lekker uitgesneden worden. Ter aanvulling van zijn eigen privé-kollektie! En maar rukken, jongens! Zodat maar weer eens zou bewezen worden dat in België alleen smerige hypokrieten het recht hebben om als vrije volwassenen te leven.

Gelukkig maar dat we over kabel-televisie kunnen beschikken... anders zouden we hier ongetwijfeld totaal afgestompt raken!

Ilona Staller, van haar kant, lijkt geenszins van plan zich op de een of andere manier te laten afremmen. Onlangs deed men haar een fantastisch voorstel: een super-show te Las Vegas! Maar vermits ze van mening is dat ze nog niet helemaal klaar is om reeds nu met de Amerikanen in zee te gaan, heeft ze gevraagd om haar antwoord nog enige tijd te mogen uitstellen. Sedert een paar weken heeft ze zich met haar verloofde op een geheim plekje teruggetrokken. Nou, het is toch noodzakelijk dat ook de liefde enigszins aan bod kan komen!

Ilona, we zullen je onophoudelijk in het oog houden!

Tot het einde met CATHERINE

Wanneer men het geluk heeft om mooi, rijk en vrij te zijn, als men letterlijk gepassioneerd wordt door de zee en prachtige wagens, vindt er een versmelting van droom en werkelijkheid plaats en worden de fantasmes dagelijkse kost.

Catherine Dayan is een jonge Française die momenteel in België verblijft. Ze beweert dat deze toestand uitsluitend aan zaken te wijten is... Haar enige bekommernis: het zoek maken van de tijd en het uitgeven van het kolossale fortuin van haar twee jaar geleden afgestorven vader.

Sedert haar geboorte, heeft Catherine bijna onophoudelijk gereisd.

Haar vader, die een beroemd antiquair was, sleepte haar over de hele wereld heen achter zich aan. Tentoonstellingen, recepties, parties, zakendiners... Het is dus uitermate makkelijk te begrijpen dat er van Los Angeles tot Hong-Kong niet het minste mysterie voor haar bestaat. Overal kent ze een groot hotel, een beroemd restaurant of, en daar praat ze altijd glimlachend over, het een of andere luxueuse massage-salon. Van zodra men haar naam op een lijst van genodigden of een kredietkaart te zien krijgt, worden alle rode lopers naar haar toegerold en kan ze van iedereen praktisch om het even wat gedaan krijgen. De mooie erfgename doet ons enigszins denken aan de bankierster die Romy Schneider in een recente prent uitbeeldde, met nochtans één levensgroot verschil: Catherine doet helemaal niks om haar geld te doen opbrengen. Haar enige buitenbeentje? Nou, ze belegt het hier en daar in dure, knettergekke hobbies.

«Ik ben vierentwintig, morgen zal ik er vijfentwintig, dertig of veertig zijn... of er het bijltje bij neergelegd hebben!» zegt ze me zonder omwegen. «Het heeft dus geen zin om op mijn lauweren te rusten. Ik

geniet zonder kompleksen van het leven! Het geld kan me in feite geen barst schelen... (wel makkelijk te zeggen, als men over zoveel money beschikt...) Mijn passie? Ouwerwetse wagens! Ik heb er momenteel al veertien in m'n bezit. Een paar Renault's, Citroën's, een Rolls en, uiteraard, drie Mercedessen. Die kosten me zonder meer een fortuin. Een mecanicien, twee stapelplaatsen, een garage, hopen paperassen, verzekeringen, belastingen, certificaten van authenticiteit, twee waakhonden en, last but

not least, een zeer belangrijke gadget: een elektronische veiligheidsinstallatie voor m'n wagens. He ja, vermits ik slechts sporadisch thuis ben, ben ik ertoe verplicht mijn patrimonium in de mate van het mogelijke te beschermen... Ik heb in dit verband dikwijls dezelfde droom, of liever nachtmerrie: een stel smeerlappen komt naar mijn huis toe om mijn wagens in te pikken. Daarna verkrachten ze me als wilde beesten. Ik voel me onveranderlijk ietwat beschaamd, want ik maak me uitsluitend zorgen om mijn auto's... maar niet om mezelf! Wat is een verkrachting, tenminste wanneer ze op een volwassen en gezonde persoon «uitgevoerd» wordt? Het is eenvoudigweg een soort liefde, die op een min of meer brutale manier gestolen wordt. Terwijl ik om mijn wagens te behouden moorden zou kunnen begaan! ... de verkrachters aan bod komen, zou ik me ertoe beperken hen de ballen af te snijden... Een drink?

WAGENS, ZON EN NIKS ANDERS...

Nou, die «niks anders» moet met een korreltje zout genomen worden. Af en toe een lekkere lul, heeft nooit of te nimmer iemand kwaad gedaan. Maar ik ben komolees... gen langdurige liefdes gekant ... stijl is de volgende: een avond

man, twee avonden, twee mannen en ga zo maar door. Ik ben echt nog niet knetter. Ik wil geen trieste ervaringen zoals die van mijn daddy. Na twee jaar huwelijk bleef de arme kerel alleen (afgezien van mijn aanwezigheid dan!) en gedeprimeerd achter. Ik ga niet akkoord met bepaalde «geplakte» vrouwen, die zonder meer beweren dat de mannen smeerlappen zijn. Het is in feite het menselijk wezen, van welke sex dan ook dat fundamenteel egoïstisch van inborst is. De vrouw neemt ... anders ... in be... is ... De ... wil ... ligt ... deijk op ...

urt. In die omstandigheden is het uiteraard totaal normaal dat de meeste paren op een bepaald moment tot ontploffing komen. Daarom lijkt het me stukken beter toe om op z'n eentje te leven. Alleen of met toevallige vrienden. Het is immers bewezen dat liefde louter éénrichtingsverkeer is. Nou? Mijn honden houden van me en ik ben gewoon als dol op mijn auto's... Op een bepaalde manier neuk ik zelfs met ze. U lacht? Wanneer ze een paar minuten in de zon gestaan hebben strek ik me er in naakte toestand op uit. En wat voelt dat steeds enorm lekker aan! Hoe zoiets mogelijk is? Er zijn er toch ook die hun kittelaar masturberen of gebruik maken van vibro-spullen, opblaasbare poppen en dergelijke geintjes meer. Waarom dan niet de motorkap van een 1929-model? In het bijzonder omdat het een luxe is die slechts weinig mensen zich kunnen permitteren. Ik zei daarstraks dat het me in feite geen bal kan schelen, maar het geld is toch maar een mooie uitvinding. Als men er heeft! Wanneer men blut is, moet men zich er een idee van produceren, maar wanneer er centjes in overvloed voorhanden zijn, moet er duchtig van geprofiteerd worden. Me... meest fa... ... reiken, ... vermits ... perso... ... buiten ... en!

Weet u wat ik een tijdje geleden te Parijs gedaan heb? Ik verveelde me, ik was alleen en alles werkte me kompleet op de heupen. Bij mij duurt zoiets echter niet erg lang. Opeens besloot ik ertoe in het Bois de Boulogne een rondje te maken. Neen, u vergist zich, als u denkt dat ik daar gedurende een paar uurtjes voor hoer gespeeld heb. Ik ging integendeel als klant naar een grietje toe en vroeg naar haar tarief. Alhoewel bij de start ietwat verbaasd, heeft ze me ietwat later glimlachend gevolgd. Honderd meter verder riep ik er een andere naderbij. De eerste hoer wou vloekend van me weg lopen, maar ik slaagde erin haar aan het verstand te brengen dat ik zin had in groepssex. Uiteindelijk slaagde ik erin er zeven mee naar huis te nemen. Slechts één prostituée besloot ertoe aan de haal te gaan. Maar de andere zes heb ik een hele stoot geld in handen moeten stoppen om hen ertoe over te halen ter plekke te blijven. Toen heb ik hen tot een orgie uitgenodigd. Ze wisselden gedurende een minuut van gedachten (wel enigszins normaal, vermits er geen lullen voorhanden waren!) en aanvaardden uiteindelijk om met z'n zevenen een geweldige neukbeurt weg te geven. Is zoiets niet totaal en onmiskenbaar knetter? In het bijzonder omdat het prof's betrof. Wel, u zal het misschien moeilijk kunnen geloven, maar ik ben ervan overtuigd dat ze het heel erg lekker vonden. Tenminste vier van hen.

Maar ik ben nu ook weer niet uitsluitend op sex verslingerd. Hetgeen ik u daarnet vertelde, is trouwens echt wel een van mijn buitenbeentjes. Afgezien van de auto's, ben ik ook totaal verkikkerd op het zeilen. Sedert twee weken ben ik de gelukkige bezitster van een prachtige zeilboot van veertien meter... die ik onmogelijk in het juiste vaarwater kan maneuvreren. Wanneer ik dan met een stel vrienden het ruime sop kies, ben ik ertoe verplicht een skipper in dienst te nemen. Iedereen zet zich kompleet in z'n nakie en we genieten van de zon, terwijl we ons aan zeevruchten en champagne tegoed doen. Houdt u daarvan? Ik, van mijn kant, ben er tuk op.

Ik heb ook een klein appartement op de zeedijk. Maar ik ben het zat u te spreken over hetgeen ik heb of niet heb. Spreek me nu even over uzelf. U mag dan misschien wel mensen interviewen, maar heeft u ook zelf iets te vertellen?»

Ze is bruusk overeind gewipt en doet teken naar mijn kollega. Ze nodigt hem uit haar naar buiten te volgen. Zonder dat haar ook maar iets gevraagd wordt, laat ze haar zwartzijden jurk op de grond vallen.

«Dat was toch hetgeen u wou, nietwaar?» zegt ze en barst daarbij in de lach. «Kom, ik zal u even laten zien wat ik daarnet precies bedoelde met het neuken van mijn auto's. Ik begin me zelfs af te vragen of u hier niet uitsluitend voor mijn wagens naartoe kwam. Ho ja, ik weet al wat u me zal antwoorden. Of beter neen, u zal om het

even wat antwoorden. Laat het me zo stellen: u houdt van mooie grietjes, vooral als ze aanvaarden zich uit te kleden, als ze over massa's geld beschikken en in het bijzonder als ze zo knetter-zijn als ik. Pas maar op! Ik ben misschien geen mannequin, maar mijn prijzen zouden heel erg hoog kunnen oplopen!

Akkoord, akkoord, afgezien van het geld zijn er nog andere dingen in het leven. Ik zal hier dan ook maar zonder meer iets toegeven: wanneer ik soms in de stad ronddartel en de een of andere vrouw met een kind in de armen te zien krijg, ervaar ik meestal een steekje van jaloersheid. Ik voel me dan ietwat in de war en enigszins beschaamd over het egoïstische leven dat ik leid. Maar dan probeer ik me er direkt mee te troosten door te bedenken dat vele koppels in negatieve zin eindigen en dat het geenszins makkelijk moet zijn om een mormel op een goeie manier op te voeden. Als al mijn fantasmes bevredigd zijn, zal die dag ook misschien voor mij aanbreken. Wie weet? Maar de kerel die in mijn buik een kind zal produceren, zal eerst duchtig onder de loepe genomen worden. En dat staat eerstdaags nog niet op mijn programma.

En dan in geen geval een snaak in uw genre. Denk eens aan, iemand die de grietjes in hun intimiteit gaat fotograferen! Noch een hoereloper, noch een voetbal-supporter, noch een politieke militant... Och en daarbij basta! Ik kan nog altijd een kind adopteren! Of anders keil ik

de vader, van zodra ik er honderd percent zeker van ben dat ik zwanger raakte, aan de deur!

Ik vraag me af waarom ik u dat allemaal vertel. Maar afgezien daarvan is het waar wat u daarstraks al liet doorschemeren: het geluk kan inderdaad niet gekocht worden. Als mijn erfenis me toelaat te leven zonder ook maar één sekonde te werken, moet ik toch toegeven dat ik me dikwijls heel erg verveel. Toen ik, na de dood van mijn vader, helemaal alleen was, probeerde ik me ervan te overtuigen dat ik alles makkelijk zou vergeten door zoveel mogelijk van het beschikbare geld te genieten. Nou, lange tijd duurde dat echt niet! Wanneer men zich alles of bijna alles kan permitteren, komt er onveranderlijk een moment dat men naar niks meer verlangt. En dat vervangt in elk geval nooit een vader, een moeder of zelfs een vriendin. Als ik op dit ogenblik precies zou moeten uitmaken over hoeveel vrienden en vriendinnen ik beschik, denk ik daar niet te zullen in lukken. Maar als ik daarentegen arm was, ben ik ervan overtuigd dat ik er maksimum twee zou hebben. En dan nog, want ik kan me best indenken dat er vele sukkelaars zijn die zich totaal op hun eentje uit de slag moeten trekken. Zo'n toestand moet gewoon onhoudbaar zijn! Nog stukken erger dan een paar dat komleet uiteen aan het groeien is! Neen, met mijn auto's hoef ik dergelijke toestanden echt niet te vrezen. Ik vraag trouwens niet veel van hen. Ze moeten alleen mooi zijn, lekker draaien en roest weren.

U moet weten dat ik al aan ettelijke rally's deelnam. Voor ouwe wagens, uiteraard! Maar het is heel erg prettig. En iedereen kijkt naar je! Op een bepaald moment haakte ik zelfs mijn beha los. Maar mijn co-piloot werd woedend en gilde me toe dat ik op die manier een ongeval zou veroorzaken. Nou, dat zou echt w[illegible] zijn dat mijn tetters iemand pijn zouden doen. Gewoonlijk...

DE VRIJHEID IS LOUTER EEN WOORD

Het is wel degelijk het woord dat door de politiekers het meest slecht gebruikt wordt. Zij zijn de idioten die de mensen het «vrij neuken» beletten, die het volk als slaven behandelen, die de fortuinen de das omdoen... In één woord: smeerlappen. Ze gooien het meestal op een akkoordje met de geestelijkheid. Alhoewel er daar nog een paar goeie knullen tussen zitten. Neem nu bijvoorbeeld de huidige paus. Dat is pas een man die respekt afdwingt. Hij staat altijd klaar om met de jeugd te dialogeren, hij houdt van de artiesten, de arbeiders en... de rijken. Ik volgde zijn reis in Frankrijk. Te Parijs, om meer precies te zijn. Het was de allereerste keer dat ik een religieuse leider hoorde spreken. Hij praatte niet zoals een gewone geestelijke, maar als een grote broer, een vriend. Maar afgezien daarvan, ben ik echt geen goeie katholieke griet. Daarvoor hou ik veel te veel van de zonde des vlezes! Waar ik aan bod kom, moet de spiritualiteit tussen mijn benen passeren, zoniet ga ik aan de [illegible]k had wat graag avontur[illegible] die van Barbarelia beleefd. [illegible]hoewel ik uiteraard ook wel w[illegible]et dat het pu[illegible] [illegible] is, probeer ik me in de[illegible] erotische situaties onder te dompelen. Angst, genot, sado en maso! Er werd over

Barbarella ook een film gemaakt en ik vond die gewoon verrukkelijk. Ik denk nog dikwijls aan die prent terug. Dat is waarschijnlijk het enige kontakt dat ik ooit met een engel zal hebben. Kortom, mijn spiritualiteit is nul. En mijn paradijs is hier op aarde. In mijn mond als ik eet. Tussen mijn benen als ik neuk.

U heeft waarschijnlijk nog niet veel meisjes ontmoet die er op zo'n eerlijke manier tegenaan gaan, nietwaar? Reeds toen ik nog heel erg jong was, beschouwde men me al als een brutale meid. Dat is te wijten aan het feit dat ik de dingen graag zeg zoals ik ze denk. Waarom zou men alles de hele tijd door moeten verbloemen? Een kut, is een kut, net zoals een oog, een oog is. Het allermooiste wat er op de wereld bestaat (afgezien dan van lekkere auto's) is toch het menselijk lichaam, vooral wanneer het geniet. Wanneer ik me naar een orgasme toemasturbeer, hou ik ervan me in een spiegel aan het werk te zien. Het is mooi! Maar daar met zogenaamde valse schaamte over spreken, neen!! Ik had vroeger onophoudelijk heibel omwille van mijn woordkeuze. Nu gaat het natuurlijk stukken beter, want sedert men weet dat ik heel erg rijk ben, laten de mensen me met rust. Maar zij die me nu letterlijk de voeten likken, renden vroeger naar mijn papa toe om hun verontwaardiging uit te gillen. Mijn vader spelde me dan lichtjes de les... terwijl hij van achter zijn snor naar me glimlachte. Ik ben net zoals hij. Maar zijn leeftijd had hem toen ongetwijfeld al tot bedaren gebracht. En bovendien was-ie een man.

HET VERSCHIL DER GESLACHTEN

In het zakenmilieu is het voor een meisje ongetwijfeld veel moeilijker zich te doen respekteren dan dat voor een man het geval is. Een oudere vrouw zou misschien in haar opzet iukken, maar op z'n vierentwintigste wordt men gewogen en meestal stukken te licht bevonden. Maar afgezien daarvan denk ik niet dat er een groot verschil tussen de geslachten bestaat. Want alhoewel de meeste mannen beweren dat de vrouw minderwaardig is, staan ze er gewoonlijk met de mond vol tanden bij als ze er met een gekonfronteerd worden. Vooral als ze weet hoe ze tewerk moet gaan. Ik zal u in dit verband een prettige anekdote vertellen. Een paar dagen na papa's dood, kreeg ik een telefoontje van zijn hoofdboekhouder. Hij vroeg me om eens op kantoor langs te komen. Eenmaal daar, begon hij de professionele verleider te spelen, hij die alle vrouwen tot een vat van wellust reduceert, enz... Ik stond langzaam op, knoopte mijn jurk open, haakte mijn beha los en zei «Hier heb je de waar. Bent u kandidaat koper?» Hij was blijkbaar van plan om zich als een wild beest op me te storten. Daarom riep ik hem toe «Eerlijk is eerlijk»! Toon me eerst wat u voor mij in petto hebt!» En die arme idioot liet zonder meer zijn pantalon en onderbroek zakken. Ik nam mijn jurk onder een arm, maakte de deur open en terwijl ik langsheen de sekretaresses passeerde, gilde ik hem toe «Sorry, maar ik zou echt niet weten wat ik met zo'n mini-pikkie zou moeten aanvangen!» Op die momenten kunnen de vrouwen een man totaal in de luren leggen. Het is duidelijk dat ik zoiets nooit met een vriendelijke en bescheiden kerel zou doen. Zelfs niet als het als een paal (lees maar pik!) boven water zou staan dat hij me wil neuken. Maar die idioot werkte me kompleet op de heupen. En als nagedachtenis aan mijn vader kon het natuurlijk ook wel tellen! U hoeft dus echt niet te denken dat ik een lullesarster ben. Als ik een lul begin te sarren, is dat uitsluitend bedoeld om 'm nadderhand in mijn schede te voelen! Maar die knaap dreef het ietwat té ver...

Het verschil tussen de geslachten, als er tenminste een is, situeert zich uitsluitend op het niveau van de gebruikte middelen om de andere te «temmen». De vrouw is meer subtiel, slimmer. De man is sterker, meer bruusk doordrijvend ook. Dat produceert soms een paar wrijvingen. Maar dikwijls ook lekkere liefdeservaringen.

Wanneer ik met een man op stap ga, geniet ik er enorm van me luxueuse dingen te doen betalen. Ik ben echt niet zo'n slecht meisje, want als ik zeker weet dat ik hen niet meer zal terug zien, stop ik een paar bankbiljetten in hun rechter jaszak. Behalve als ze rijker zijn dan ik. Ik ben er gewoon als dol op hen zich te zien uitsloven om me gelukkig te maken. Ik maak er een rasecht spelletje van. Ik hou van zachte liefde en van een langdurig voorspel. Daarna lever ik me totaal aan mijn partner over, net als een bloem die zich voor de zonnestralen opent. En de teleurstellingen zijn heel erg raar. Het zou trouwens schandalig zijn als ze het me zegden, zelfs al was het de waarheid! Ho ja, da's ook waar, op sommige momenten denk ik uitsluitend aan mijn genot, en blijf ik praktisch bewegingloos onder mijn neukende minnaar liggen. Maar dat schijnt die heren geenszins te hinderen om een geweldig spuitkoncert te produceren. Ik zie er toch aantrekkelijk genoeg uit, nietwaar? Dat zou al voldoende moeten zijn. Waarom eigenlijk nog méér doen? Nou, u moet me een verschrikkelijke teef vinden, is het niet? Maar wees gerust, ik weet hoe ik mijn «slachtoffers» moet belonen. Wilt u het misschien eens uitproberen? Nooit als u met dienst bent? Ach zo, net zoals de gendarmes. Ik kan het nochtans op een grandiose manier aan boord leggen. Maar kom, waar was ik gebleven? Ho ja, ik behandel de mannen dus zoals ze het verdienen. Als ze teder zijn, ben ik ook teder. Zijn ze hard, dan ben ik hard. Oog voor oog, tand voor tand! U weet nu dus precies waar u aan te houden. Zeg tegen uw vriend dat hij even ophoudt me met zijn apparaat te mitrailleren. Ik zie wel dat er een teleobjektief aan vastzit, maar hij hoeft echt niet bang te zijn om me van ietwat dichterbij in z'n doosje op te happen!

HET MOOIE BRUSSEL...

Wanneer ik naar Brussel-stad toega, is het ofwel voor een tentoonstelling van de werken van mijn vader, ofwel voor een bezoekje aan onze oude antikwiteitenwinkel die ik door een koppel vrienden laat beheren. Mijn vader heeft 'm nooit willen verkopen. Kom er bij gelegenheid eens langs, als u zich op de een of andere manier voor kunst interesseert. Maar spijtig genoeg is Brussel een erg koude stad. Niet alleen op het gebied van het klimaat, maar ook kwa uitgaanswereld. Te middernacht is er alleen in de clubs nog ietwat sfeer te vinden. In de straten ziet men letterlijk geen kat! Heel erg spijtig, want het is zo'n mooie stad. Ongetwijfeld één van de mooiste ter wereld.

Maar de mensen vallen me prima in de smaak. De mannen zijn op en top gentleman. Maar ik mag nu ook weer niet generaliseren. Ik ken ze in feite te weinig. Ik zou een paar inlichtingen moeten inwinnen. Kan u me aan een geschikt adres helpen?

Zal het pruilmondje van de mooie Nike Clark het komisch genie van Jerry Lewis kunnen verwurmen?

Nike (toch wel e... eigenaardige voornaam voor een juffrouw!) is zonder meer een particulier geval in de wereld van de modellen: ze kan ongetwijfeld als een rasecht wonderkind bestempeld worden. Inderdaad, op haar negentiende heeft ze al drie jaar van intensieve professionele activiteit achter de rug.

Op een leeftijd dat de meeste anderen nog ... erend aan hun laat... schoolisa toe zijn, is Nike er al in gesla... een aardig kapitaal te verd..., dat ze trouwens voo... een groot gedeelte investeerde ... de aankoop van een prachtige

flat, die ze momenteel in het volle centrum van Londen bewoont. Als de blonde kat met groene ogen die ze is (zonder haar vuurrood gelakte, lange nagels-klauwtjes te vergeten!), heeft dit alles uiteraard een weerslag op haar woning. Daar is het luxe tot en met geblazen. Alles is er warmte (om niet te zeggen hitte!) en uitnodiging tot het meest geraffineerde exotisme. Zowel binnen het kader van de badkamer, de salon en zelfs de slaapkamer is alles één en al exotisch: ingekaderde tijgers, zetels overtrokken met zebra-huid, groene planten, palmen en noem maar op! Inderdaad wel een raadselachtig grietje...

Verwarrende vaststelling: de breedte van het bed. Vraag: Ik Tarzan, jij Jane?! Ha, fantasme, als je ons in je greep hebt!

Geboren te Glasgow (Schotland), gaat Nike CLARK naar Londen toe.

Ze koestert de hoop om ergens in de een of andere administratie een job als sekretaresse op de kop te tikken.

Maar het toeval, dit onder de vorm van een verantwoordelijke van een Londens reisagentschap, beslist er helemaal anders over. Nike reist naar de Bahama's toe en installeert zich daar vóór het objectief van een fotograaf. Een tijdje later worden duizenden Engelsen met haar posters gekonfronteerd. Deze laatsten zetten hen ertoe aan hun volgende vakantie onder een wit-hete zon door te brengen. Een cinema-producer merkt haar op, en ze draait «De theorie van Dokter Pester» met David HEMMINGS (Blow-up»).

Op dit moment lijkt ze klaar te zijn om met een internationale karrière van start te gaan, vermits ze zich momenteel te Hollywood be-

vindt... Ze draait er «Blue Heart» (Blauw hart, triest, gewond) en geeft partij van de geniale Amerikaanse komiek JERRY LEWIS.

Cinema, televisie? Aanbiedingen krijgt ze bij de vleet. Nike aarzelt. Inderdaad, alhoewel ze heel erg ambitieus is, blijft Nike toch met

naar hart in Engeland. Nike is geenszins uitsluitend lekker uitziend vlees. Neen, ze kan ook op een hele resem talent en intelligentie bogen. We zijn ervan overtuigd dat ze het dilemma op een voor haar bevredigende manier zal kunnen oplossen...

Te Saint-Tropez is het watersport geblazen...

Het is op de Azuren Kust en meer in het bijzonder op de stranden van Saint-Tropez dat over het algemeen de nieuwe modes en de kersverse watersporten op de proppen komen. Naderhand gaan ze uiteraard alle kanten uit...

Na de zeilplank, het spul met dat valscherm... en de monokini, maakte het strand van Kon-Tiki de geboorte mee van de SKIF. Hij zal hoogstwaarschijnlijk geen gebrek aan sukses hebben en we zijn er praktisch van overtuigd dat de toeristen diep in hun geldbuidel zullen tasten om zich deze nieuwste gadget aan te schaffen.

De SKIFF bestaat uit een paar vlotters die, alle proporties uiteraard in acht genomen, best met een kayak kunnen vergeleken worden. Men kan er de voetjes lekker inschuiven. Dan nog twee soort ski-stokken en je kan zonder meer van start gaan. Van op een bepaal-

de afstand gezien, waant men Christus te zien, zoals die tweeduizend jaar geleden over het water heenwandelde! Zo zie je maar weer dat er in alles een stukje religie steekt...

Er bestaat een bepaalde analogie tussen deze discipline en de langlauf. Bij degene die ons hier bezighoudt, moet men natuurlijk in de eerste plaats boven water proberen te blijven, maar de bewegingen en de techniek kunnen best met elkaar vergeleken worden. Het grootste voordeel van deze discipline, is het feit dat men ze ook in totaal naakte toestand kan bedrijven...

En dat valt bij de meeste zonneklopppers enorm in de smaak. Zoals u op bijgaande foto's kan zien, verzamelden ze zich allemaal op het strand om de eerste «waaghalzen» aan het werk te zien. Degenen die de moed hebben om het eens uit te proberen, varen er ook wel bij, want op die manier genieten ze maksimaal van de zonnestralen en de weldoende zeelucht. En wanneer een van die grietjes met blote tetters toch in het water moest terechtkomen, zijn we ervan overtuigd dat er direkt tientallen reddende engelen in het sop zouden springen om hen een helpende (én toetastende!) hand toe te steken...

Maar het is in feite allemaal heel erg eenvoudig. Men leert het binnen de tijdspanne van een paar minuten; en het is zonder enig gevaar. Wel... Heren play-boys, schaf jullie nu al maar een stel SKIFF'S aan, want gedurende de volgende zomer zullen jullie de grietjes tot een stuk in zee moeten achtervolgen.

BOMBAY, WAAR DE SEX ENORM TRIEST IS

Bombay is de enige Indische stad waar de prostitutie toegelaten is. Meer dan 80.000 vrouwen en transvestieten leven en sterven ervan. Sedert de oorlog te Liban, verkiezen de nieuwe rijken van het Midden-Oosten hier hun dollars te spenderen. Dag, Beyrouth! Hallo, Bombay!

Gedurende de oogsttijd zijn alle hotels kompleet volzet en de levensduurte is er zodanig hoog, dat het verschil tussen de verschillende lagen van de bevolking naar een piek aan het toegroeien is. De pooiers bieden aan deze klantenkring van nieuwe rijken allerhande aan: erg jonge meisjes, maagden, of minder jonge vrouwen die dan ook stukken minder kosten. Het is een rasechte markt. Een slavenmarkt, uiteraard! De maagden zijn natuurlijk het meest gevraagd,

maar het is normaal dat ze steeds zeldzamer worden. Nadat ze door honderden of zelfs duizenden lullen geneukt werden, laat men die prostituées aan hun lot over. Ze hebben slechts één mogelijkheid om te overleven: onderduiken in het gedeelte van de stad dat aan de hoeren toegewezen werd. Het is de beroemde en beruchte «grand road of Bombay». Daar zitten de vrouwen en transvestieten kompleet op elkaar opgehoopt, dit in smerige barakken. Het kliënteel van deze reeds afgeleefde meisjes: Indiërs die niet over veel geld beschikken. Ze zitten of staan gewoon op het trottoir. Ze heffen hun kleren op en proberen de klanten met hun blote kut te ronselen. Ze maken ook bewegingen met mond, handen en benen om hun neuk-specialiteit te verkondigen. En dit allemaal voor

een paar luizige centjes, die nochtans heel erg welkom zijn!

Die hoeren worden als het uitschot van de maatschappij beschouwd. En dan te denken dat het niveau van het sociaal leven in deze stad al zo enorm laag ligt!!

Maar wanneer de een of andere Indiër de prijs weigert te betalen, wordt hij door flessen, stenen en zelfs poep onder vuur genomen. Want ondanks hun afschuwelijke situatie, zijn die vrouwen nog tamelijk fier gebleven. Oneerlijkheid haten ze tot en met. Waarschijnlijk omdat ze zelf tot in het bot uitgebuit werden...

Binnen het kader van die straten vindt men honderden massagesalons. Maar hier hebben ze echt niks met de Thaïlandse lekkernijen te maken. Hier verloopt alles in de vunzigheid en aan een laag tarief. Wanneer jullie daar ooit in verzeild moesten raken, is het aan te raden om na de «massage» direkt een dokter te gaan raadplegen...

Waar deze vrouwen de allergrootste hekel aan hebben, zijn de joernalisten en hun fotoapparaten. Ze gooien hen stenen naar het hoofd en proberen hen de apparaten uit de handen te rukken. Waarschijnlijk nog een uiting van hun eigenliefde, het enige wat hen trouwens nog rest. Inderdaad, dat komt allemaal heel erg triest op ons over...

EEN UITJE TE LONDEN

DE WET-LOOK

We werden waarschijnlijk allemaal al eens gekonfronteerd met een kouwe douche en de zogenaamde Schotse douche, maar nu is er aan de andere kant van het Kanaal weer eens iets nieuws op de proppen gekomen. We kunnen het best als de «Strip-douche» omschrijven...

Dit «waterachtig gedoe» lanceert ons opnieuw bruusk in de jaren '60. Toen een mooi grietje, op dat moment nog totaal onbekend, parmantig uit de Oceaan opdook. Dit gebeurde binnen het kader van de James Bond-prent «Dokter No» (de allereerste in de serie en zoals dikwijls zonder meer de beste!). We hebben het uiteraard over Ursula Andress, zoals ze er met een kletsnat hemd op haar grandioos lijf geplakt bij stond...

Sedertdien legde de mode van de natte kledingstukken al een langdurige weg af en massa's charme-fotografen maakten er duchtig gebruik van om hun modellen nog stukken erotischer op de voorgrond te doen treden.

Maar wat houdt die «Strip-douche» nu precies in, zullen jullie me vragen. Nou, lui, snel naar bijgaande foto's van deze reportage gluren... Dan hoef ik niet eens te verklaren wat er precies aan het handje is! Zij die beweren dat joernalis-

DRY

ten komplete luiaards zijn, hebben nog gelijk ook!

De allereerste wedstrijd van «Miss Tee-Shirt NAT» vond onlangs te Londen plaats. De kandidaten en toeschouwers gaven elkaar rendez-vous in de DRY CANE... In feite toch wel een lachertje, als men bedenkt dat die DRY voor DROOG door moet gaan. Maar kom, de wegen van de Engelse humor zijn gewoon ondoorgrondelijk...

Een twintigtal kandidaten kieperde zich zonder meer onder de waterstralen. Naderhand produceerden ze een paar danspasjes, dit met slechts één doel voor ogen:

hun in de natte T-shirts lekker afgetekende tetters aan het publiek te presenteren. Niet één grietje aarzelde ook maar één sekonde om zich nat te maken. Heel normaal, als men bedenkt dat de eerste prijs 3.000 Pond Sterling bedroeg! Een donderend applaus begroette TONIA PALLISTER, de kersverse Miss. Vermits er ettelijke flessen champagne beschikbaar waren, weigerde ze pertinent om haar sukses met water te vieren!

Okay, nu maar hopen dat ook iets dergelijks naar onze kontreien overwaait... He, wie gilt daar dat we weer op de dromende toer zijn?! Bah...

Een uitje te Ibiza

Nachtelijke jamboree in de «KU»-disco

EROTISCHE JAMBOREE

Op het eiland Ibizza is er heelwat aan verandering toe. De grienende gitaarakkoorden worden stilaan maar zeker vervangen door stukken meer geritmeerde spullen: limbo-rock of funky en de steeds maar ouder wordende hippies (wat 'n teloorgang!) ruimen baan voor een disco-kliënteel. Deze laatsten zijn trouwens heelwat minder artificieel dan hun voorgangers...

Vandaag de dag zijn de twee best lopende clubs daar de «KU» en de «AMNESIA». Na een vermoeiende «dagtaak» van luieren, zwemmen en zonnebaden vinden vele toeristen elkaar daar 's avonds terug. Jullie kunnen er trouwens van opaan dat er voor elk wat wils voorhanden is!

Met Saint-Trop, Palm-Beach of Newport is er uiteraard nog steeds geen vergelijking mogelijk, maar we willen er toch echt wel de nadruk op leggen dat het plaatselijke nachtleven ruimschoots de moeite waard is om beleefd te worden. Deze mening wordt trouwens op en top bijgetreden door Sarita, de beroemde en beruchte transvestiet van de club «78» te Parijs. Het voor hem «zwakke seizoen» in de

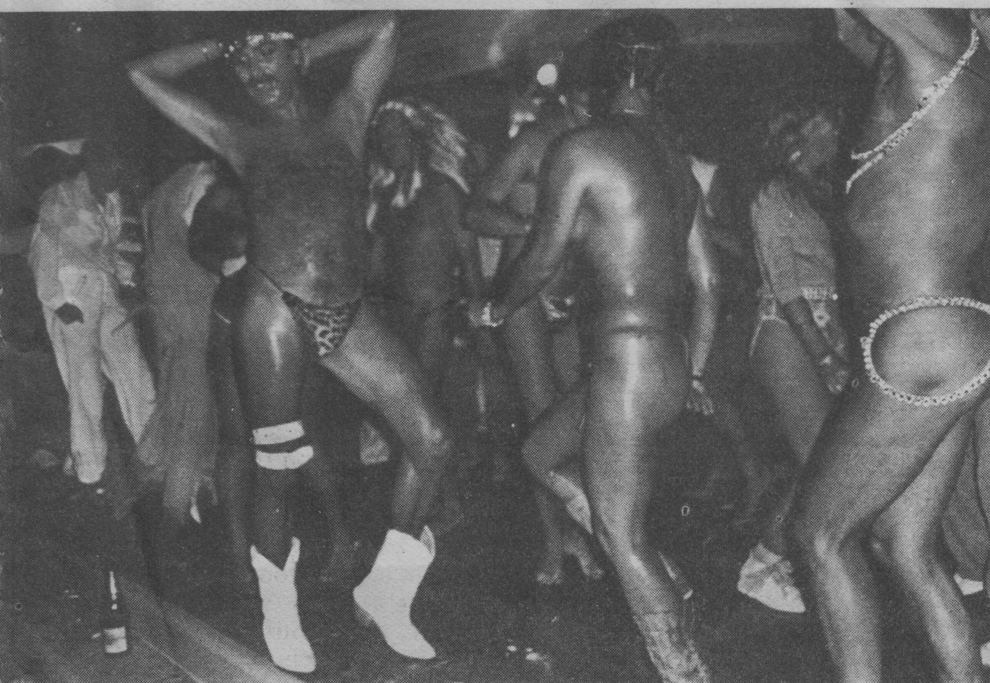
Christian Ferick en Loulou

Franse hoofdstad brengt hij onveranderlijk op dit lekkere eilandje door...

Als u nog steeds met heimwee terugdenkt aan de padvinders-Jamborees van weleer, zal u binnen het kader van de «KU» ongetwijfeld aan uw trekken komen. Er is nochtans één levensgroot verschil: het klassieke uniform werd vervangen door iets veel erotischer, nl. een blote, gebruinde huid!

Indien een meer intiem plekje uw

In de «Ku» komen «bijzondere» verhoudingen tot stand...

Sarita, de beroemde transvestiet van de niet minder beroemde «CLUB 78» van Parijs

voorkeur wegdraagt, net zoals dat het geval was voor acteur Christian Ferick, zullen de «AMNESIA» en z'n zalig uitziende sirenes u ongetwijfeld enorm in de smaak vallen.

En als u er toevallig een absolute hekel aan heeft om 's avonds en 's nachts op stap te gaan, kan u nog altijd deelnemen aan de picknick-parties op de stranden. Daar heeft u onveranderlijk de mogelijkheid om van de een of andere romance te genieten. Daarvan gaven Fulgencia Batista Jr en Christina Viera onlangs nog een treffend voorbeeld. Dat soort verhoudingen is misschien heel erg oppervlakkig, maar we zijn er zonder meer van overtuigd dat ze goeie herinneringen zullen produceren... enorm interessant om de langdurige winteravonden een stuk heter en gezelliger te maken!

CLUB

Amateur - fotogr - zoekt - dames 18-40 - jaar - voor - naaktfoto - betaal 500 fr per uur - kan ontvangen en verplaatsen - omg - Antwerpen
59303

JM zoekt vr ± 25 j voor afsp 2 à 3 x per m 100 % disc gr foto ik kom ook bij u thuis tot 50 km van Asse - schrijf - PB34 Asse 1700
59301

Antoine komt bij u dames voor intieme rel. en gezellige spel. diskr. verz. schrijven naar PB n° 1 W.-B. 1170 Brussel
59302

Jongeman 22 j. wenst relatie met rijpere vrouw omgeving Antwerpen.
56300

Jongeman 28 j. wil contact hebben. Wie wil ?
56303

Jongeheer zoekt modellen (30 t/m 35 j.) voor fotogr. n a a k t s t u d i e . Schrijven (met foto) naar : J.-P. Van Gijsel, Postbus 5 — 2820 Bonheiden.
53200

Fys. prima uitziend paar, zoekt jongeman voor triootje. Schrijven, liefst met foto – Brussel.
5323

Jongeman 24 j. zoekt jonge vrouw om liefde te leren. Heb nog alles te leren. Foto indien mogelijk, niet noodz. Omg. Lier-Antwerpen.
56301

Koppel 30-31 j. 1,62 m-1,84 m. 2 kind. beginnend naturist zoekt dito-koppel vr event. pr. indien wederzijds sympathie. Gn vulg.
56305

Brussel. Jong paar 22/25 zoekt mooi paar, zelfde lft. voor prettige avondjes. Schrijven met foto. Deze zal geretoerneerd worden.
5309

Paar 31 j. – zij BS – hij gluurder, zoekt id. paar voor vriendschap. Foto noodzakelijk, maar geen vulgariteiten. Jong meisje wordt aanvaard.
5311

Paar, zij 28, bis., hij 43, zoekt juffr. of Dame om prettige momenten door te brengen. Kunnen ontvangen. Diskr. verz.
5321

Carole, poseert in haar privé studio alleen of met vriendin voor naaktfoto's voor beroeps- of beginfotografen. Alle dagen van 14 uur 30 tot 19 uur 30 of op afspraak. Tel. 347.20.80. 14, rue Franz Merjay - 1050 Bxl.
58300

Jong paar 20-21 zoekt ander paar voor p.r. en gezellige avonden. Biseks meisje ook welkom afhalen ook mogel. brieven foto.
58302

Jongeman van 21 jaar zoekt kontact met oudere vrouw van 30 jr tot 55 jr, graag brief met foto. Alleen vrouwen, kan niet ontv.
38301

Amateur-fotograaf, ontwikk., uw privé-foto's tegen lage prijs eigen studio diskretie gewaarb.
58303

JM - zoekt vr ± 25 j - sl - vrie - type - 2 à 3 per maand - nami of s'na - ook - uit - cine - rest - geh mag 100 % disc graag foto - PB34 - Asse 1700.
58304

gebruik dit rooster voor uw CLUB-advertentie

BELGIE	NEDERLAND	• Stuur ze naar Club Continental — Vrijheidslaan, 123 – 1080 Brussel - BELGIE
200 FR 1 POSTZEGEL van 8 FR	10 FL	ELK ANTWOORD ZAL DOOR BEMIDDELING VAN ONS BLAD DOORGESTUURD WORDEN

• **DE BETALING MOET VOORAF GEBEUREN** Voeg bij dit document een bankcheque of een stortingsbulletijn - SGB 210.0456.727.06 of CASH

FORFAIT 4 REGELS

30 VAKJES PER REGEL

PRIVE-GEBRUIK-NAAM: ....

ADRES: .... Tel.:0........./ ....

POSTNUMMER: ....LOCALITEIT: .... Handtekening: ....

N.B.: Club Continental behoudt zich het recht voor de teksten van de advertenties die in strijd zijn met de wetten en de gebruiken in de pers te veranderen.

Club : Een uitgave van "Editions Les Archers" te Brussel.
123, avenue de la Liberté Boite n° 5 1080 Bruxelles

Distributie voor Nederland : van Ditmar Amsterdam.
Redactie en administratie voor Nederland.

Sanskrit c.v. Postbus 9612 Den Haag.
Advertentie-tarieven op aanvraag.
Abonnementsprijs : F. 54,- per jaar.

Hoe komt men te Saint-Tropez als schilderes aan z'n trekken?

Negen uur dertig 's morgens. Het is nog ietwat te vroeg om de eerste toeristen te zien opduiken, op weg naar hun dagelijkse koffie-crème aan de bar of op het terras. Katleen zit echter al aan een tafeltje te ontbijten. Het is vanochtend frisjes. Als de mistral er niet snel het bijltje bij neerlegd, zullen er vandaag niet al teveel wandelaars op de proppen komen.

Ze arriveerde hier twee jaar geleden. Bij de start wekte St-Tropez geenszins haar entoesiasme op. Het was in feite een stadje zoals om het even welk ander. Het enige verschil dat haar zo direkt opviel, was het ver doorgedreven snobisme van de meeste vreemdelingen die er langskwamen. De reden? Nou, eenvoudig het feit zelf dat ze er langskwamen!! Waarschijnlijk in de hoop er Michèle Morgan, Brigitte Bardot of Christine von Opel te zien te krijgen... Ze zullen in elk ge-

val beweren die personaliteiten gezien te hebben. Zelfs al konden ze geen foto als bewijs mee brengen.

Maar naarmate de weken en de maanden verstreken, begon Katleen erg veel van de streek te houden. Men snoof er onophoudelijk nieuwe soorten parfums op. Natuurlijk bleven de geuren van de zee en de weelderige plantengroei altijd identiek. Zonder uiteraard de zuiderse zon te vergeten. Deze laatste maakt St-Tropez trouwens tot een rasecht paradijselijk plekje. Maar afgezien daarvan, zijn er de vele duizenden toeristen die elkaar steeds maar blijven aflossen. Ha, de toeristen! Altijd nieuwsgierig, altijd klaar om om het even wat te geloven. En om hun portefeuilles voor de meest gekke dingen boven te halen.

En dan zijn er natuurlijk ook nog de artiesten. De gekende, de minder gekende, en dan degenen die helemààl niet gekend zijn! Als sommige vreemdelingen Katleen al een paar keer vroegen of ze misschien een Italiaanse is (in dat geval antwoordt ze altijd dat ze een Française van Toulouse is), zijn de inlanders van de hele toestand op de hoogte. Ze weten al sedert een hele tijd dat ze van de Verenigde Staten afkomstig is. Van Californië, om meer precies te zijn.

Maar feit is dat zowel de toeristen als de mensen van de streek erg veel van Katleens schilderijen houden. Ze verkoopt lekker. Ze werd totaal geadopteerd. Ze besloot er dus toe hier te blijven. Terwijl ze van haar kopje koffie en croissants genoot, dacht Katleen aan dit alles, aan hetgeen haar naar hier gebracht had en haar had doen blijven. Bijna was ze met een snaak van de streek getrouwd. Nou, dat wou **hij** tenminste. Maar ze was echt niet voor het huwelijk gemaakt. Zelfs al was ze voor de liefde gemaakt. Ze is er bovendien rotsvast van overtuigd dat men niet zijn hele leven te St-Tropez kan doorbrengen. Men veroudert er veel te snel. En Katleen had uiteraard geen zin om te verouderen.

Vroeger, toen ze nog studente in de medicijnen was, dacht ze dikwijls aan de dood. Maar nu ze zich tot schilderes ontpopte, denkt ze nog uitsluitend aan het leven. Dat is trouwens hetgeen ze schildert. Het leven. En dit op alle mogelijke manieren!

Het vastleggen van indrukken

Voor haar is schilderen, maar er zijn natuurlijk ettelijke opinies mogelijk, het vastleggen van indrukken. Nochtans, en dit in de allereerste plaats omdat het beter verkoopt, beperkt ze zich tot landschappen, snel gerealiseerde portretten en soms ook naakten. Sedert het moment dat ze besloot om nog een hele tijd te St Tropez te blijven, krijgt Katleen steeds meer uitnodigingen. Alhoewel ze echt geen beroemde schilderes kan genoemd worden, schatten vele artiesten en zakenmannen het enorm naar waarde haar aan hun vrienden te kunnen voorstellen. Het snobisme zal er waarschijnlijk weer voor

veel tussen zitten! Van die gelegenheden maakt Katleen natuurlijk ook gebruik op haar privé-kassa een paar keer te doen rinkelen! Op elke party verkoopt ze minstens een drietal schilderijen. Hetgeen trouwens normaal is, wanneer men bedenkt dat ze in dit verband enkel gedurende de zomer aan haar trekken kan komen. 's Winters valt er daar echt niet veel te rapen. Ze had het uiteraard op de makkelijke toer kunnen gooien en zich door de een of andere miljardair laten onder-

houden. Maar Katleen houdt van de mannen. Dat is één van haar grote gebreken. Ze houdt van hen, als zijn het idolen! Ten overstaan van haar minnaars veroorzaakte dit al ettelijke «rare» situaties. Ze zijn ook zo talrijk.

Op zekere dag dacht ze een katastrofe te zullen uitlokken. Ze had aan twee van haar vriendjes rendez-vous gegeven... op dezelfde plaats en op hetzelfde uur! Want we moeten preciseren dat Katleen, net zoals trouwens bijna alle artiesten, enorm vergeetachtig is. De twee mannen arriveerden als eersten op de plaats van het rendezvous. Ze wisselden van gedachten over de situatie en toen Katleen er aankwam, hadden ze het op een akkoordje gegooid: ze zouden haar gedurende de hele namiddag eerlijk delen. Ze realiseerde zich niet zo direkt wat er met haar gebeurde. Maar wanneer ze vandaag de dag dit avontuur luid lachend aan een paar intieme vrienden vertelt, lijkt ze er nog steeds geweldig van te genieten! Toen de twee heren minnaars met haar klaar waren, kon ze nog nauwelijks zitten... maar de

sandwich-party was haar zodanig in de smaak gevallen, dat ze een tweede beurt niet uit de weg zou zijn gegaan!

Wanneer ze 's morgens voelt dat het die dag weer erg heet zal worden, installeert ze zich bij Sénéquier. Dit is DE verzamelplaats van de artiesten, de schilders, de acteurs en de zangers wanneer ze zich te St-Tropez bevinden. Ook de artiesten van de streek komen er regelmatig naartoe. Daar gaat ze op jacht en speelt lekker voor vamp. Ze laat zich uitnodigen op een glas, daarna is het een of andere restaurant aan de beurt en dan snel naar de villa of het appartement toe! Ze staat steeds open (letterlijk en figuurlijk!) voor alle voorstellen. Zoals ze het zelf zegt: «Op die manier kan ik champagne drinken, neuken en telkens één van mijn doeken aan de man brengen. Behalve met die éne kerel, die mijn werk als «rotzooi» bestempelde. Vermits hij getrouwd was, schreef ik een lekker briefje aan zijn vrouw en stuurde hem een exemplaar van mijn «rotzooi» op. Ik denk dat hij me tot op het einde van z'n dagen zal haten. Nou, hij had me maar niet moeten beledigen!»

Wel, één ding staat als een paal boven water: Katleens lichaam kan in geen geval als rotzooi bestempeld worden. We weten trouwens niet eens wie van het lichaam of van het talent de meeste schilderijen doet verkopen. We kunnen nu maar beter zwijgen, want het diertje is snel op de tenen getrapt...

Ik zit naast haar wanneer ze aan haar tweede croissant toe is. Het is nu tien uur. Te St-Tropez leeft men heel erg langzaam. De bar begint stilaan vol te lopen en men heeft steeds meer moeite om een zitplaatsje te bemachtigen. De goeie reputatie van deze plek hoeft dan ook niet meer gemaakt te worden. Ik slaagde erin een gesprekje met haar aan te knopen. Terwijl ze haar tweede croissant bleef verorberen, vroeg ze me, zonder het hoofd op te heffen: «Wat wenst u te weten? Of ik goed neuk, hoeveel keer, enz.?» Ik had haar van bij de start gezegd dat ik voor Club Continental werkte. En zij, waarschijnlijk zonder het zich echt te realiseren, gaf me een tamelijk precies idee van de vorm, de kleur en het volume van haar tetters die bloot onder haar bloese bengelden. Haar wijd openstaande halsuitsnijding leverde reeds een groot gedeelte van haar geheimen aan me over. Ze betrapte me in mijn contemplatie. Ze glimlachte. Ze legde twee biljetten van

tien francs op tafel, stond op en zei zonder meer «Kom!». Ik volgde haar. We doorliepen ettelijke pittoreske straatjes. We renden meer dan we stapten. Opeens stopte ze voor een prachtig, smeedijzeren hek. Ik hoorde twee honden als razend blaffen. Ze maakte open. De twee mormels leken haar erg goed te kennen. Sedert onze ontmoeting bij Sénéquier hadden we geen woord meer gewisseld. Achter een mooi aangelegde tuin, werd ik gekonfronteerd met een zalig villaatje. Vóór ons, een zwembad, een barbecue, een paar meubelen. Nou, echt wel een dekor Emmanuelle waardig. «Mijn nestje!» riep Katleen me toe. «Uw nestje?» vroeg ik, niet helemaal overtuigd. «Jawel, dit is mijn huis, of denkt u misschien dat schilderen geen bal opbrengt? Wel integendeel!» Deze woorden waren nauwelijks koud, of ze stond er al in haar nakie bij. «Doe nu maar net alsof u thuis bent...» zei ze me, nog steeds glimlachend. Nou, ik voelde me al heel erg in m'n sas. «Kom, we gaan even naar mijn galerij kijken,» suggereerde ze. Ik volgde haar wat graag.

«Mijn doeken doen dienst als aas. De mannen houden erg veel van artiesten. Voor hen is het neuken met een artieste het absolute summum. Het is het aanraken, het zien, het horen van een muse. Het komt enigszins als een sprookje op hen over. Ze beschouwen me waarschijnlijk als een droomprinses. Ze kopen één van mijn doeken, dit als een mooie herinnering aan mijn lichaam. Met prostitutie heeft het niks te maken. Ik ben degene die het zo wil. Ik hou van neuken. Ik maak uiteraard steeds een keuze, maar slechts zelden weiger ik mijn lichaam aan een man. Het is trouwens net als een handdruk. Men zal die toch niet aan iemand weigeren, onder voorwendsel dat hij of zij niet mooi is of er andere opinies op nahoudt! Neuken ligt natuurlijk op een ander niveau, maar uiteindelijk is het identiek. Als een man niet brutaal of verschrikkelijk afstotelijk is, zal ik nooit weigeren met hem te naaien. Als het maar gewoontjes was, vergeet ik het snel. Was het daarentegen lekker, wil ik zijn lul nog een paar keer in mijn kutje. Maar hoe kan men dit alles te weten komen, als men het niet uitprobeert.

In dat verband ben ik totaal gekant tegen de grote, publieke moraal die de vrije liefde verbiedt. Diezelfde grote moraal verbood vroeger trouwens ook de artiesten. Twee- of driehonderd jaar geleden, zou ik als een vulgaire heks op de brandstapel geëindigd zijn. Nu beschouwt men me als een muse. Te St-Tropez ontmoet ik erg veel vedettes. Dus echt niet alleen Brigitte Bardot. Sommigen van hen kopen mijn schilderijen. Anderen nodigen me op hun jacht uit. Ik kreeg zelfs eens een vriendelijk aanbod van een zeer mooie vrouw. Maar spijtig genoeg voor haar, heb ik niks van een lesbische. Maar alleen het feit al dat ze het me vroeg, heeft me toch iets gedaan...

Het grootste gedeelte van de tijd krijg ik evenwel uitnodigingen voor cocktails. Ik heb daar een grondige hekel aan, maar het is daar dat ik de meeste doeken verkoop.

Wanneer ik niks anders omhanden heb, installeer ik me met mijn doeken in de direkte nabijheid van de haven. Het is heel erg interessant, want de meeste mensen blijven staan en proberen een gesprek met me aan te knopen. We sympathiseren dikwijls. Natuurlijk in het bijzonder wanneer er Amerikanen in het spel zijn. Er duiken er hier steeds meer op. Toen ik nog in de States leefde, was St-Tropez de onbereikbare droom. Vele Amerikanen dromen ervan tenminste één keer in hun leven een bezoek te brengen aan Cannes, St-Tropez en Nice. Zelfs Parijs raakt erbij in de vergeethoek! U kan zich dus makkelijk indenken hoe gelukkig ik ben erin geslaagd te zijn me hier te installeren. Ho, ik bezit hier in feite niks! Ik huur deze bemeubelde villa en ben dus steeds bekwaam om zonodig vrij snel te vertrekken. Ik

ben nog niet van plan om me definitief aan iets of iemand te binden. Maar wanneer de zaken lekker lopen, moet men in staat zijn om ietwat af te remmen. Dat doe ik hier.»

Ze heeft ons ondertussen twee drinks gemikst. De kleur van het brouwsel is me totaal onbekend.

«Wat is dat voor iets?» vroeg ik.

«Een Californisch spul. Een geheim. Het kan iemand knetter van verlangen maken...»

Ik hield haar spelletje sedert een paar minuten al nauwlettend in het oog. Met de linkerhand had ze zachtjes haar kutlellen gespreid. Ze bood ze aan de zon en aan mijn blikken aan. Haar ogen kon ik niet meer zien, die had ze achter de donkere glazen van een zonnebril verborgen. Ik was ervan overtuigd dat dit grietje zich zonder tegenstribbelen aan me zou geven. Maar de reportage was nog niet kompleet.

«Wat voelt de zon toch lekker aan,» zei ze op een ondoorgrondelijke manier.

«Nou, u zal er wel geen straal van verliezen,» zei ik grinnikend.

«En u evenmin een blik. Maar het is waar dat ik u uitdaag. Daar hou ik van. Vooral wanneer er een man met ervaring in het spel is. Als ik erin slaag u in mijn bed te loodsen, zou dat een fantastische overwinning voor me zijn.»

«Wel, als het u een gein kan doen...» lanceerde ik op een enigszins hypokriete manier.

«Jullie zijn allemaal identiek! Zijn jullie dan niet beschaamd? Neen, helemaal niet! Dat maakt jullie trouwens zo sympathiek.»

Het begon hier ietwat uit de hand te lopen. Ik wou absoluut nog een paar pagina's vullen. Ik schreef een artikel over een schilderes te St-Tropez... Maar ik begon hoe langer hoe meer aan andere dingen te denken.

«Hoe leeft een vrouw-schilderes te St-Tropez?» ging ik nog maar eens moedig van start.

«Nou, dat weet u nu zo onderhand toch wel! Door haar doeken op de kaaien te verkopen, door het bijwonen van cocktails, door met de vedettes en anderen te neuken, door 's morgens bij Sénéquier te gaan ontbijten!»

«Is dat echt alles?»

«Ja, da's alles. Maar tot hiertoe stelde u me nog geen vraag over mijn privé-leven?»

Dit grietje bracht me inderdaad kompleet in de war. Ik had stukken meer zin om haar te bewijzen dat de lui van de redaktie van Club Continental heel erg aktief zijn, dan haar al die idiote vragen te blijven stellen. Daarom zette ik al mijn materieel gewoon terzij, kleedde me uit en plonsde in het zwembad.

«Weet u,» riep ze me toe, «alle mannen die zich hier in hun nakie zetten, duiken direkt in het water. Ik heb de indruk dat jullie allemaal uitermate bedeesd zijn! Zijn jullie dan bang om te tonen waarop jullie nochtans zo fier zijn?»

Toen ik uit het water kwam, had ik veel zin om dat grietje een pak slaag op haar billenpartij te verkopen. Ik slaagde er echter slechts in haar zachtjes te kussen. Daarna nam ik mijn moed echter in beide handen en kieperde haar het water in. Ze gilde me toe dat dit me minstens twee extra-orgasmes zou kosten. Hoe wilt u met een dergelijke feeks van gedachten wisselen? Ik maakte al erg veel mee, maar DIT!

«Dit zal ik u toch maar vertellen,» zei ze een tijdje later op ietwat meer ernstige toon. «Dit jaar zal ik St-Tropez verlaten. Ik houd de hele toestand hier voor bekeken. Ik heb zin om meer van de wereld te zien. In Europa ken ik alleen St-Tropez en Parijs. Ik hou erg veel van de zon, maar ik wil ook steden als Kopenhagen, Helsinki, Amsterdam of Brussel leren kennen.»

Er ging een schokje door me heen. Brussel! Ze had Brussel gezegd! Ik zag me al met deze artieste op de redaktie arriveren. Neen, dit werd me kompleet te gortig. En ik herinnerde me ook wat dit teefje me allemaal verteld had. Dat ze ervan hield de mannen op te jutten. Dat het verleiden van een joernalist voor haar zonder meer een fantasme was!

Nu had ik haar spelletje door. Ze wou me in de luren leggen. En, als de idioot die ik ben, had ik haar laten begaan. Eindelijk begon ik klaar te zien.

«Katleen, wil je een portret van me maken?

«Naakt?»

«Ja!» Verdomd, ze had me weer bij de ballen.

«Kom!»

We arriveerden in een kamer die tot atelier getransformeerd was.

«Nou, het zal wel een hele tijd in beslag nemen,» preciseerde ze. «Zal u zoveel geduld kunnen opbrengen? Ik vraag me af of ik een doek heb dat voldoende groot is om er die lekkere lul op te krijgen!»

Ik barstte in de lach. Zij ook. Ze sprong me op het lijf. Help! Ik zal dit artikel later afwerken.

Tien uur 's avonds

Laten we even de synthese maken. Ik bevond me voor mijn eerste blanco vel papier. Te tien uur vanmorgen installeerde ik me op het terras van Sénéquier. Ik merk er een grietje op. Ontegensprekelijk een schilderes. Ik spreek haar aan en ze lijkt voor me open te staan. Ik werk een interview met haar af, neuk haar (jongens, wat 'n brok!), ik geef haar nog een tweede beurt en ze vraagt nog steeds naar méér. Ziezo. Maak daarmee maar eens een artikel over het leven van een schilderes te St-Tropez.

Katleen, je kan ervan overtuigd zijn dat ik je lekkere charmes nooit meer zal vergeten. En als, zoals je me zo goed beloog, je toch ooit zin hebt om Brussel te bezoeken, aarzel dan geen sekonde om me op te bellen.

De moraal van deze geschiedenis: je mag de artiesten nooit voor idioten verslijten. En in het bijzonder niet als het een vrouw betreft!

Maar ik zou het belangrijkste nog vergeten. Weet u wat ik de volgende maandag op kantoor vond? Een enorm park, dat van uit St-Tropez verstuurd werd. Het was een erg mooi schilderij van een villaatje dat ik nu op en top kende. En naast het zwembad prijkte ik in Adamskostuum. Ik had bij Katleen het meest recente nummer van Club Continental achtergelaten en ze had dus niet de minste moeite gehad om me te kontakteren. Ze was heel erg snel tewerk gegaan want ik had slechts een kort oponthoud in Zwitserland achter de rug. (Een adres waarover ik u later nog wel eens zal onderhouden...). Mijn hoofdredakteur bekeek me op een eigenaardige manier. Wat had de geschiedenis van een schilderes te St-Tropez eigenlijk te betekenen? Mijn theorieën leken hem geenszins te overtuigen. Maar toen ik met de foto's op de proppen kwam, veranderde hij uiteraard totaal van mening. Nou ja, mijn baas is ook maar een man...